

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXVII. ÉVFOLYAM

6. SZÁM

1982. JÚNIUS

ÁRA: 1,50 FORINT

1982 JUN 30

Gyakrabban össze kellene jönni

Hasznos tanulságokkal zárult az alapszervi titkárok országos értekezlete

Botos Elekné jszb-titkár
(Siklós)Wiesinger István szb-titkár
(Budapest 114)Nagy Lajosné szb-titkár
(Hajdú-Bihar megyei
Távközlési Üzem)Juhász Lajos megyei szervező
(Nógrád megye)

Bár a posta fő feladata igénybevevőinek a különböző hírközlési szolgáltatásokkal való ellátása, s ez testet a „végvá-
rakon”, a postahivatalokban, a táviró- és távbeszélő-központokban, a rádió- és televízió-
adókban ölt, nem nélkülözheti a különféle irányító és adminisztratív feladatokat ellátó közép-
szintű szervek vagy kiegészítő tevékenységet folytató műszaki üzemek munkáját. A
posta tevékenysége mégis egységes, a különböző postaszervek a feladatokat tevékenységi körök
szerint lebontva ugyan, de egyetlen tervet valót
tanak valóra.

Ugyanez áll a postás dolgozókra is. Cipeljenek bár kézbesítő- vagy műszerésztáskát, dolgozzanak az országot átszelő hálózat valamelyik oszlopán vagy kábelaknájában, avagy egy javítóüzem munkapadján, hajoljanak a tervezőasztal fölé, tárgyaljanak ügyfelekkel vagy hatóságokkal, egy nagy közösséghez tartoznak, együtt örülnek sikereiknek, együtt viselik a posta és a postások valamennyi gondját.

Dolgozhat-e másként e közösség szakszervezete? Igaz, hogy alapszerveinek működési feltételei, munkamódszerei szükségképpen az általuk képviselt dolgozók szervezeti hovatartozásához, munkájuk, szolgálati beosztásuk jellegéhez, helyi és időbeli szétszórtságukhoz idomultak, főbb céljuk, feladatuk mégis egységes: a kongresszusi határozatok végrehajtása.

Ezek az alapfogadatok képezték indítékát annak a nagyszabású megbeszélésnek, amelyre május 22-én összehívták szakszervezetünk valamennyi, szám szerint 309 alapszerveinek titkára, összes megyei szervezője és függetlenített munkatársa. A megbeszélés célja pedig — mint ahogy az Csáki Lászlóné főtitkár vitaindítójából világossá vált — az volt, hogy a résztvevők áttekinthessék a kongresszus óta végzett munkát, rámutassanak a fejlődés akadályaira, megismerjék és átvégyék egymás jó munkastílusát, módszereit,

megbeszéljék a soron következő feladatokat.

A határozatok végrehajtásának tervszerűvé tételére a vezető testületek ötéves programot állítottak össze, s ebben a feladatokat esztendőkre bontották. Úgy értékeljük, hogy a program teljesítésében nincs elmaradásunk, az eltelt időre kitűzött feladatokat szakszervezetünk teljesítette. A végzett munkára jellemző példaként megemlíthetjük az ötnapos munkahétre való áttérésben, az új egyenruha bevezetésében, az új kollektív szerződés és törzsgárdaszabályzat megalkotásában való részvételünket, az 1981. évi bérfejlesztésben elért eredményeket, a hírlapterjesztés postai nehézségeinek politikai testület elé vitelét. S nem kevésbé nagy eredménynek kell tekinteni, hogy a kongresszus óta elmúlt idő alatt bebizonyosodott, hogy a szakszervezet kettős funkciója, a gazdasági munka segítése és az érdekvédelem párhuzamosan eredményesen ellátható. Hibának leginkább azt kell tekinteni, hogy eredményeinkről nem beszélünk eleget, nem tudjuk őket kellőképpen hasznosítani a politikai agitációban, nevelésben.

A további feladatokat a munkaprogram részletesen tartalmazza. Van azonban egy nagy feladat, amelyet nem lehet pontokba kényszeríteni, majd elvégezettnek tekintve kipipálni. S ez nem más, mint a szakszervezeti és az üzemi demokrácia állandó fejlesztése, erősítése. Hogy ez az alapja az egész szakszervezeti munkának, az határozottan visszacsengett az egész megbeszélésből. Mi is sorolható ebbe a témakörbe? Először is a bizalmiak által vezetett szakszervezeti csoportok élete, az alapszervekben, a különböző szintű testületekben folyó munka. Ide tartozik a képviselői mikéntje, s általa közvetve a bizalmiak, a tisztségviselők tevékenysége, alkalmasságuk, rátermettségük, felkészültségük valamennyi kérdése. Nem választható el a demokrácia ügyétől a partnerkapcsolat, a szakszervezeti jogok és kötelezettségek megismertetése a gazdasági vezetőkkel. Nem tartható fenn például az a módszer, hogy helyenként az üzemi négyesszögben a szakszervezeti titkárt kész helyzet elé állítják, döntésre próbálják rábírni olyan kérdésekben, amelyek az együttes határozatok testület elé utalnak.

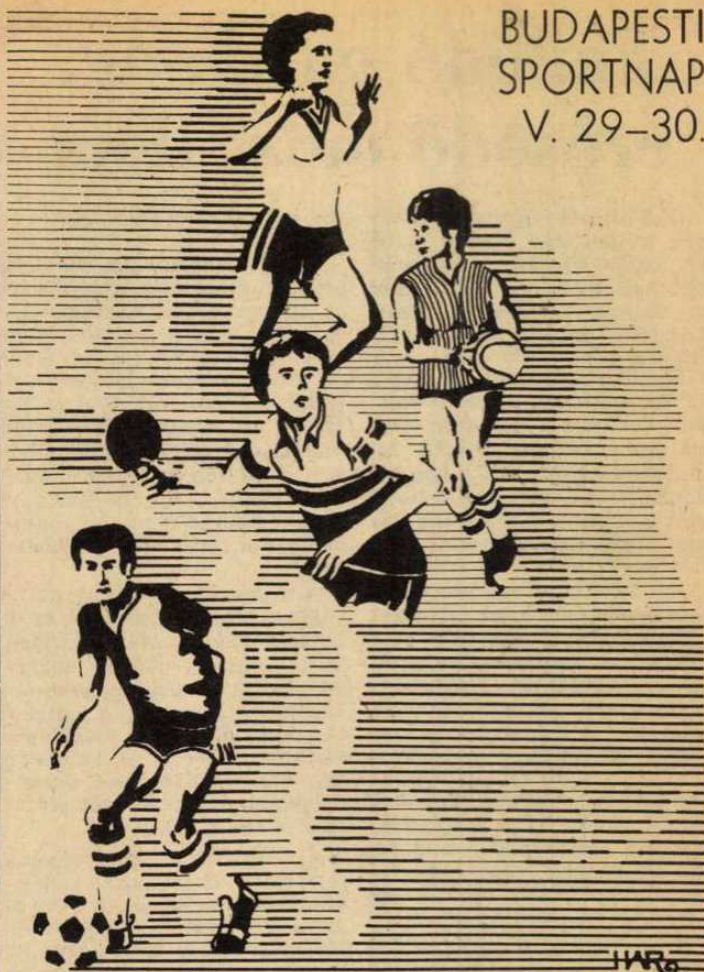
S mindezek a kérdések, gondok hányféle arculatot öltenek aszerint, hogy milyen jellegű alapszerv életében merülnek fel. Mennyire másként kell dolgoznia egy járási szakszervezeti bizottságnak, mint egy nagyhivatali vagy üzemi választott testületnek, s még az azonos jellegű alapszervek munkája is mennyire eltér egymástól, attól függően, hogy az országnak melyik szögletére esik működési területük.

Létrejöhett tehát a tervezett tapasztalatcsere; amit az egyik titkár nyomozó gondjaként vetett fel, arra olykor megoldásként többen is ajánlották bevált módszereiket. Tereket kapott az együtt gondolkodás is. Hiszen a demokrácia fejlesztése, a testületek munkájának tartalmasabbá tétele, a felelősségteljesebbé vált bizalmifunkció tekintélyének erősítése, jog- és hatáskörök helyesen értelmezett, egységes gyakorlása, a tisztségviselők képzése, az alapszervekben folyó mozgalmi élet felpozíciója valamennyi titkár tervét, céljait között fellelhető. Így nem tűnt különösnek, hogy szinte nem volt felszólalás, amely ne foglalkozott volna ezekkel a jelentős kérdésekkel. De nem hiányzott a megbeszélés témái közül a postás dolgozók munka- és életkörülményeinek, a rétegpolitikának néhány gondja, valamint a posta szolgáltatásainak javításáért kifejtett erőfeszítés sem.

Az elhangzott kérdések, javaslatok feldolgozása folyik, s választások, elemzésekre lapunkban visszatérünk. Sorainkban most egy — többek által is hangzottatott — megállapítással zárjuk: érdemes volt megtartani ezt az eszmecsereket, és jó lenne időnként megismételni, sőt hasznos lenne külön a megyei szervezők részére is hasonló tanácskozást tartani tapasztalataik megbeszélésére, feladataik egyeztetésére.

A témák feldolgozását mind a hallgatók, mind az előadók részéről segíti a kiadott tananyag. A Társadalmunk kérdései tanfolyamokhoz valóztalan tartalommal, míg az Időszervi kérdések tanfolyamának mind a 13 témájához 4 füzetre bontva jelenik meg a tananyag. A lépcsőzetes megjelentetés lehetővé teszi, hogy a témák valóban időszervi legyenek.

Az eddig leírtakból kitűnik, hogy az alapszervezetek nagyobb önállóságot kapnak, így természetesen felelősségük is megnő, egyrészt a téma kiválasztásának segítségével és irányításában, hogy valóban a dolgozókat leginkább érdeklő témákat beszéljék meg, másrészt a propagandisták felkészítésében is. Az alapszervezeteknek kell gondoskodniuk — és az eddigi tapasztalataink szerint alaposabban — arról, hogy a propagandisták rendszeres tájékoztatást kapjanak a munkahelyi élet eseményeiről, a dolgozókat foglalkoztató kérdésekről, a terület feladatairól, a vezető tes-

BUDAPESTI
SPORTNAP
V. 29-30.

Készüljünk fel mielőbb az új oktatási évre!

Napjainkban fejezik be az alapszervezetek a tagság politikai oktatását és a tisztségviselők oktatását, s ünnepélyesen zárják az oktatási évet.

Most történik az oktatás értékelése, a tapasztalatok gyűjtése, melyek figyelembevételével javíthatjuk majd, s eredményesebbé tehetjük munkánkat. Az értékeléssel azonban csak egy oktatási évet zárnunk le, mert tevékenységünkben nincs megállás, hiszen a következő oktatási év előkészítése és szervezése a tananyagigény felméréssel és megrendelésével már májusban megkezdődött. S az előkészítés nyáron is folytatódik, hiszen ezzel alapozzuk meg a következő időszak munkáját.

Mit kell tudni az 1982/83-as oktatási évről? Az oktatás a már korábban kialakult s bevált rendszerben, a Társadalmunk kérdései I-II. és az Időszervi kérdések továbbképző tanfolyamon zajlik.

A Társadalmunk kérdései tanfolyamok 7-7 központi témája változatlanul az általános társadalmi és szakszervezeti kérdéseket tárgyalja. Az időszervi kérdéseket a tananyag feldolgozása során, a foglalkozásokon kell a témához hozzákapcsolni.

Az Időszervi kérdések tanfolyamának 13 témaköre és 5 javasolt témája széles körű választási lehetőséget nyújt a tanfolyam hallgatóinak, hogy a 7 foglalkozáson a legnagyobb érdeklődést kiváltó kérdéseket vitassák meg.

A központi tananyagban kívül — a helyi igények figyelembevételével — más kiadványok, (a Bizalmi Akadémia füzetei, Kérdezték az információs jelentésekből) tartalmát is fel lehet dolgozni.

A témák feldolgozását mind a hallgatók, mind az előadók részéről segíti a kiadott tananyag. A Társadalmunk kérdései tanfolyamokhoz valóztalan tartalommal, míg az Időszervi kérdések tanfolyamának mind a 13 témájához 4 füzetre bontva jelenik meg a tananyag. A lépcsőzetes megjelentetés lehetővé teszi, hogy a témák valóban időszervi legyenek.

Az eddig leírtakból kitűnik, hogy az alapszervezetek nagyobb önállóságot kapnak, így természetesen felelősségük is megnő, egyrészt a téma kiválasztásának segítségével és irányításában, hogy valóban a dolgozókat leginkább érdeklő témákat beszéljék meg, másrészt a propagandisták felkészítésében is. Az alapszervezeteknek kell gondoskodniuk — és az eddigi tapasztalataink szerint alaposabban — arról, hogy a propagandisták rendszeres tájékoztatást kapjanak a munkahelyi élet eseményeiről, a dolgozókat foglalkoztató kérdésekről, a terület feladatairól, a vezető tes-

tületek munkájáról, a hozott határozatokról.

A központi tananyag a központi propagandistafelkészítő és a helyi tájékoztatás együttes tesztje lehetővé, hogy a feldolgozás során a propagandisták konkrétan tudjanak tényekről szólni, fórumot teremteni a problémák megvitatására, és a felmerülő kérdésekre válaszolni tudjanak.

Bár a kongresszus óta eltelt időszakban sok tisztségviselő képzése megtörtént, változatlanul fontos feladatunk ismereteik gyarapítása.

A főbizalmiak, bizalmiak és helyetteseik alapképzése az 1981-82-es oktatási évben lezárult. Oktatásuk az alapszervezeteknél továbbképző tanfolyamokon történik. A foglalkozásokat havonként kell megtartani 3 kötelező téma feldolgozásával. A kötelező témákon kívül lehetővé kell tenni azt, hogy a hallgatók megismerjék a fontosabb szakszervezeti határozatokat, állásfoglalásokat, folyóiratcikkeket, s foglalkozzanak időszervi politikai kérdésekkel is. Az alapszervezetek önállóan döntenek arról, hogy mely időszakban, mely témákat, milyen segédanyag alapján dolgozzák fel.

A szocialistabrigád-vezetők képzése alap- és továbbképző tanfolyamokon valósul meg. Az alaptanfolyamokat az előző évben kiadott tematika szerint kell megtartani. Az oktatás a bizalmi tanfolyamokhoz hasonlóan történik.

A választott tisztségviselők oktatása továbbra is az szmt-k, az SZBT és a szakszervezetünk központi vezetősége által szervezett alap- és továbbképző tanfolyamokon folytatódik.

Szakszervezetünk elnöksége megtárgyalta és elfogadta az oktatással kapcsolatos közvetlen feladatokat, s ezeket az Elnökségi tájékoztató útján a nyár folyamán az alapszervezetekhez eljuttatjuk. Néhány tudnivalót azonban külön is hangsúlyozunk:

Az oktatási év október 15-től május 15-ig tart. A politikai oktatásnál a szervezés során figyelni kell arra, hogy ahol lehet, az azonos vagy hasonló felkészültségű dolgozókból alakuljon egy-egy tanfolyami csoport.

Minden alapszervezetnél beszéljék meg a feladatokat, vegyék figyelembe az Elnökségi tájékoztatóban megjelenő iránymutatást, s így készítsék el oktatási tervüket, ezzel lehetővé téve az egész évi folyamatos munkát.

A propagandisták kiválasztására, felkészítésére fokozott gondot kell fordítani, hogy tevékenységük során az oktatás egyaránt szolgálja az ismeretek bővítését, az információáramlást és a tájékoztatást.

Berze Ferencné

Fejlődő gazdaság, erősödő mozgalom

A Postások Szakszervezetének küldöttsége április 11. és 18. között hivatalos látogatást tett Szíriában és Kuvaitban. A delegáció vezetője Csáki Lászlóné, szakszervezetünk főtitkára volt. A látogatás célja a kétoldalú kapcsolatok ápolása és erősítése, a két országban élő postás dolgozók élet- és munkakörülményeinek tanulmányozása, a kölcsönös konzultáció és tájékoztatás volt a közös érdeklődésre számot tartó szakszervezeti kérdésekről.

A SZÍRIAI szakszervezeti mozgalom szervezeti felépítése eltér a nálunk kialakult rendszertől. A Szíriai Szakszervezetek Általános Szövetsége alatt nyolc szakmai szövetség működik. A legnagyobb a postás és távközlési dolgozók is tömörítő. Közalkalmazottak Szakmai Szövetsége. A többiek között vízügyi, iskolai, pénzügyi, egészségügyi dolgozókat is magába foglaló szervezetek az országos szövetségen kívül 13 kormányzósági (területi) szervezete és 375 alapszervezete van. A szövetségnek mintegy 450 ezer tagja van, ebből 8000 a postai és távközlési dolgozó.

A szakszervezetek jogait, tevékenységüket állami törvények szabhatják. A szakszervezetek vezetői a dolgozók élet- és munkakörülményeinek érintő kérdéseket tárgyaló fórumokon rendszeresen részt vesznek, képviselve a dolgozók érdekeit. Így részt vesznek többek között a vállalat igazgatói tanácsának munkájában éppúgy, mint a termelési tanácsában.

A szakszervezeti tisztségviselők megbízatása négy évre szól. Eppen a következő hónapban kezdődnek az alapszervezeti választások, s novemberre tervezik a legmagasabb szakszervezeti testületek megválasztását.

A szakszervezeti testületek ma legfontosabb feladatuknak az emberek nevelését, az élet- és munkakörülményeknek a lehetőségekhez mért szinten javítását tekintik. A postánál, különösen a távközlésben bekövetkezett változások, új elektronikus központok, a távhívás bevezetése, a korszerűbb felszerelések jobb felkészültségű embereket igényelnek. Ezért az itt folyó oktató, nevelő munkában a szakszervezeti, a politikai képzésen kívül a szakképzésre is fokozott figyelmet fordítanak. Mindezek mellett fontosnak tartják a szakszervezeti tisztségviselők képzését. Velük a kormányzósági székhelyeken a közös szakszervezeti iskolákban kezdődik, haladó és speciális tanfolyamokon foglalkoznak.

A postás dolgozóknak, mint az országban élő más dolgozóknak is, a kulturális és sportolási igényeit a területi jelleggel működő közös intézmények elégítik ki. A szervezet dolgozók üdültetéséről szerény lehetőségeik között gondoskodnak.

Szíriát is, mint számos más országot, a dinamikus fejlődés, a nagyfokú lakásépítés jellemzi; ez a fővárosban és vidéken egyaránt tapasztalható. A postás dolgozók is szövetkezetbe társulva építkeznek, hogy minél elfogadhatóbb áron jussanak lakáshoz. A szövetkezők előnye többek között az, hogy az állam a telkeket a dolgozóknak ebben a formában ingyen juttatja, és a bank is előnyösebb feltételekkel ad hitelt.

A postás dolgozók napi munkaideje 8 óra. Számunkra szoktatlan, hogy a nők a postásoknak mintegy 25 százalékát csak a délelőtti műszakban dolgoznak. A délutánt a meglehetősen nagy család körüli tennivalókkal töltik el. Valamennyi dolgozó hetente egy pihenőnap, s évente két héttől egy hónapig terjedő szabadság illet meg. Ingyenes az orvosi ellátás, a betegápolmányban levő fizetésének 80 százalékát kapja. Az ország haladó politikája megnyilvánul a bérpolitikában is, a nők az azonos munkakörben dolgozó férfikkal egyenlő vagy azt megközelítő bért kapnak. Szokatlanak tűnt viszont, hogy üzemi étkezés egyelőre nem létezik. Ebben minden bizonyítást nyújt nagy szerepet játszik az a nagy múltú arab hagyomány, mely a családot, a közös étke-

zést szinte mindenek fölé helyezi. Szíriát napjainkban az egész országot átfogó fejlődés jellemzi. Ez érezhető a postán is. A jelenlegi öt éves tervben 180 ezer távbeszélő- és mintegy 4000 telexállomás felszerelését tervezik. Az országot járva láttuk a szíriai nép szorgos munkáját, alkotóerejét, amelyet a gomba módjára szaporodó házak, a mi tájainkra emlékeztető megművelt mezőgazdasági területek jellemezték.

A békés alkotó munka utáni vágygal együtt érezhető az a határozottság, amely minden szíriai magatartásából sugárzik, ha az ország függetlenségének megvédéséről, a jogtalanul elfoglalt arab területek visszaszerzéséről, a palesztin nép önálló államának, önrendelkezési jogának megteremtéséről beszélnek.

A KUVAITI szakszervezetek felépítése az ország adottságainak, nagyságának figyelembevételével alakult ki. Itt is, Szíriához hasonlóan, általános szakmai szövetségekbe tömörülnek a postai és távközlési dolgozók. A szövetségen belül külön bizottságok (szociális, nemzetközi) látják el a minisztériumokkal a partneri kapcsolatokat, s tartják a közvetlen kontaktust a szervezett dolgozókkal. Ez a megoldás kissé szokatlan, de Kuvaitban szakszervezeti alapszervezet nem létezik.

A szakszervezetek jogait törvény rendezi. Sajátos a szakszervezeti munka annál fogva, hogy nincsenek fizetett apparátusok. A mozgalom minden feladatát a kongresszuson négy évre választott tisztségviselők (bizottsági tagok) látják el. A közlekedés, szállítás, hírközlés dolgozóit tömörítő szövetségnek 5000 tagja közül 2000 a postás dolgozó. Tagjai a szervezetnek az ott élő és dolgozó vendégmunkások, indiaiak, ceyloniak, egyiptomiak, és még sorolhatnánk őket, azonban nem választhatók.

A szakszervezetek feladatainak tekintik, hogy megfelelő munkakörülményeket teremtsenek, továbbá, hogy a szüntelenül fejlődő postai és távközlési szolgálat új technikájának fogadására alkalmas, jól felkészült szakembereket képezzenek ki, anélkül, hogy bárkit elbocsássanak. Úgy láttuk, ez tökéletesen sikerül. Most például 150 nőt képeznek át az új tudakozó technikájára. Ezzel együtt egyre több nőt foglalkoztatnak, elsősorban a távközlésben. Szíriához hasonlóan csak délelőtti dolgoznak.

Kuvaitban igen széles körűek a társadalmi juttatások. Ingyenes az iskolai oktatás, az orvosi ellátás (ez még a külföldi gyógyszerekre is kiterjed), s támogatják a sportot is. Kuvait a kedvezőtlen éghajlati adottságok ellenére is gyorsan szépülő, fejlődő ország. Láttuk ezt a zöld övezetek kialakításában, az új, korszerű lakónegyedek, üzletközpontok kiépítésében. A fejlődést észrevettük a távközlésben is.

Az építkezések — mint nálunk is — megviselek a kábelhálózatot. A károkólas azonban igen szigorú következményeket von maga után. Előfordult több ezer dináros bírság, s fél évre is kizárják a vétkezőt a távbeszélő-forgalomból.

A kuvaiti emberből sugárzik a nyugalom. Érti és tudja, mit nyújt neki az állandóan folyó olaj, de a mai jólétet holnapra is meg akarják tartani. Ezért járják a világot, s fogadják barátait — a postások, a szakszervezet emberei is —, hogy megismerjék a jót, s hasznosítsák országukban.

Szakszervezetünk delegációját mind a két baráti ország szakszervezeti tisztségviselői, dolgozói megkülönböztetett figyelemmel fogadták. Tárgyalásaink ösztöne hangneme, a postás dolgozókkal való személyes találkozás jól szolgálta baráti kapcsolataink erősítését, ápolását. Mindkét ország postászsakszervezetének képviselői a kapcsolatok töretlen folytatásának, a rendszeres információcsere szükségességét hangsúlyozva vettek búcsút a delegációtól.

Somogyi Szabolcs

Együtt gondolkodva Zánkán

A Budapesti Postaigazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottsága 1982. május 17-től május 21-ig alapszervezeti szb-titkári tanfolyamot szervezett Zánkán, az igazgatóság üdülőjében. Már jóval a tanfolyam kezdete előtt titkári értekezleteken részletes tájékoztatást kaptunk, ami a megfelelő felkészülésünket szolgálta. Igyekeztünk munkánkat úgy ütemezni — sebbe belefért az 1982. évi bérfejlesztés előkészítése is —, hogy részt tudjunk venni ezen a számunkra nagy jelentőségű tanfolyamon. A 26 alapszervezeti titkár közül 22-en indulásra készen megjelentek a gyűlékezési helyen. Nem telt el tíz perc, máris megismerkedtünk azokkal a társainkkal, akik a közelmúltban kerültek titkári funkcióba, vagy éppen egy-egy nemskára leköszönő elvtársunk utódjai lesznek. Így már jó ismerősként érkezünk meg Zánkára. Gyors elhelyezkedés után máris elkezdett Fejes Istvánné tsz-titkár megnyitóját.

Ismertette a tanfolyam három célját:

— az MSZMP XII., a Magyar Szakszervezetek XXIV. és a Postások Szakszervezete XI. kongresszusának határozataiból adódó időszerű szakszervezeti feladatok ismertetése;

— elméleti és gyakorlati útmutatás az alapszervezeti titkárok munkájának könnyítésére;

— s nem utolsósorban egymás jobb megismerése, tapasztalatcsere.

Közös a célunk, beszéljük meg!

Mindehhez előzetesen írásban kiadott tematikát kaptunk, melyben az előadások időpontja, témája mellett az előadók személyei sem voltak számunkra titok. Így nagy érdeklődéssel vártuk rögtön az első napon Csáki Lászlónak, szakszervezetünk főtitkárnak az előadását. Főtitkárnak mondanivalóját egy kéressel kezdte: legyen ez a pár nap olyan munka számunkra, melynél a jelenlévők nem oszlanak meg aszerint, hogy előadók vagy hallgatók. Közös célról, közös munkáról lévén szó, legyen ez a hét közös gondolkodásunk hete, s egyben szolgálja az országos alapszervezeti titkári értekezletre való felkészülést is. S mi tagadás, ez az indítás meghatározta itt-tartózkodásunkat. A szó szoros értelmében együtt gondolkodtunk, akár a kongresszus óta végzett munkát értékeltük, akár a feladatokról beszélünk. Nem volt hiábavaló felelevenítenünk, hogy a kongresszus határozatának végrehajtását szolgáló 5 éves munkaprogramból mit és hogyan való-

sítottunk meg. A beszélgetés folyamán valamennyien ráébredtünk arra, hogy a feladatokat nemcsak végrehajtani kell, az is fontos, hogy az eredményeket megfelelően tudatosítsuk, a tennivalókat pedig a dolgozók elé vigyük.

Mivel a délután hamar eltel, a korai vacsora is lehetővé tette számunkra, hogy alaposabban megismerkedjünk egymással. Valamennyien elmeséltük postai pályafutásunkat, az szb-titkári tisztségbe kerülésünket, e funkcióban szerzett tapasztalatainkat, gondoljainkat. Éjjel felé fejeztük be jó hangulatban az ismerkedést.

Fűzzük szorosabba emberi kapcsolatainkat!

Következett a második nap. Hiába tűzött a nap, mi jegyzetfüzetünkkel a megjelölt időpontban az előadóteremben elfoglaltuk helyünket. Főtitkárlunk gondolatmenetét folytatva Kánya Gyula szervezési és káderosztály-vezetővel a tisztségviselők jog- és hatásköréről, a testületek feladatairól, vezető-irányító munkájukról beszélgettünk. Tisztáztuk a partnerkapcsolatot, értékeltük a társadalmi vitákat, kádermunkánkat. Ennek kapcsán mindannyiunkban megfogalmazódott, hogy a szakszervezeti mozgalmi munkánknak még mindig feltehető az emberi kapcsolatok hiánya.

A délután folyamán szociálpolitikai tevékenységünk, az üdültetéssel és segélyezéssel kapcsolatos feladatokról Nagy Sándornéval, a szociálpolitikai csoport munkatársával cseréltünk gondolatot.

A harmadik napon Kovács Józsefnek, a közgazdasági osztály vezetőjének irányításával a termelést segítő tevékenységünkkel, a gazdaságpolitikai agitáció és propaganda, valamint a munkaverseny-mozgalom segítségével kapcsolatos időszerű feladatokat vettük számba.

Ezt követően nagy érdeklődéssel hallgattuk Berze Ferencné előadását az alapszervezetek agitációs és propagandamunkájának tartalmáról, módszeréről, a tagság és a tisztségviselők oktatásáról, valamint a munkahelyi művelődés irányításáról.

Miképpen segítjük egymás munkáját?

Mindannyiunknak úgy tűnt, hogy még igen kevés idő telt el megérkezésünk óta, pedig már csütörtök reggelre, tanfolyamunk negyedik napjára ébredtünk. Izgatottan vártuk a délelőtti programot, az igazgatóság vezetőhelyetteseivel való találkozást, a fórumot, melyen részt vettek a tsz tagjai is. Távbeszélő útján már korábban eljuttat-

tunk néhány kérdést Szabó Tamásné személyzeti és Ecsetes József gazdasági igazgatóhelyettesnek, Csányi Lajos műszaki igazgatóhelyettesnek pedig a helyszínen tettünk fel néhányat.

Nyugodt lelkiismerettel mondhatom, hogy ilyen kellemes, közvetlen légkörű beszélgetésen régen vettünk részt. S most senki ne higgye azt, hogy elsősorban a szociális ellátottság kérdéseivel voltunk elfoglalva. Arra voltunk kíváncsiak, hogy vezetőink hogyan értékelik tevékenységünket, mennyire vagyunk egymás segítségére, közös munkánk során milyen kedvező tapasztalatok, illetve hiányosságok mutatkoznak. Jó érzéssel nyugtáztuk, hogy az igazgatóság szakvezetői kellő mértékben számítanak munkánkra, értéklik eddigi eredményeinket, s őszintén feltárják, miben és hogyan várnak előrelépést. Bár rendkívül hasznosnak értékeltük ezt a fórumot, mégis úgy éreztük, hogy ilyen alkalommal célszerű lenne szakszervezetünk titkárságának jelenlétével bővíteni a résztvevők körét.

Ezt követően, a programtól eltérve, a délután folyamán Fejes Istvánné vezetésével néhány időszerű feladatunkról beszélgettünk, majd a búcsúestére, a szalonnasütésre való felkészülést kezdtük. Mindannyian sürgöttünk-forgottunk, hogy minden a helyén és rendben legyen. Hoszszú, éjszakába nyúló szép program volt ez, nehezen vettünk búcsút egymástól.

De még hátra volt másnap délelőtti dr. Kertész Pál forgalmi igazgatóhelyettesrel való beszélgetésünk a közönség-szolgálat fejlesztésével kapcsolatos forgalmi feladatokról. Ez alkalommal sok új, a közeljövőben életbe lépő intézkedésről kaptunk tájékoztatást.

Ismerjük a teendőket, együtt végezzük el

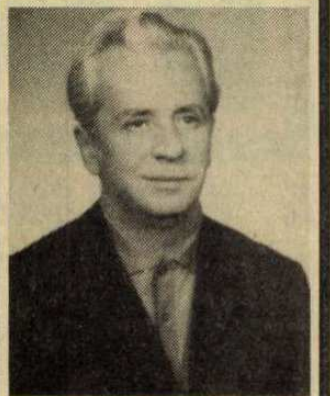
És elékezett a tanfolyam zárása. Tanfolyamvezetőnkkel közösen értékeltük az öt nap alatt végzett munkát. Most is közösen gondolkodtunk, akár csak az előbbi napokon, s most hazatérve feladatunk a közös munka. Tudjuk, milyen témában melyik társunk tud tanácsot adni, ha megtorpanunk egy-egy feladat végrehajtásánál, milyen telefonszámot kell gyorsan felhívni. Jegyzetfüzetünk sok oldala megtelt, vannak vastagon aláhúzott, vagy felkiáltójellel megjelölt gondolatok, de jegyzetünk gyarapodása mellett sok szép közös élménnyel is gazdagabbak lettünk. Mindezt köszönet azoknak, akik számunkra ezt lehetővé tették.

Pálfalvi Józsefné

Emlékét megőrizzzük

Fáradhatatlan társadalmi aktívkéntől búcsúztunk nehéz szívvel. Erdeme az volt, hogy sok-sok postás dolgozóval szerette meg a sportot, és szervezte börtök a postás tömegsportba.

BALINT JÁNOS a Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság dolgozója volt. Két évtizeden keresztül (nyugdíjba menéséig) segítette a Budapesti Postás tömeg-

sportbizottság munkáját, amelynek alapító tagja volt. Már a bizottság megalakulása, 1958-ban megbízták a Sportbírók szervezésével. Emellett évekig volt az asztalitenisz társadalmi bizottság vezetője, majd a labdarúgó társadalmi bizottság vezetését bízták rá.

Munkájáért a Testnevelés és Sport Kiváló Dolgozója kitüntetésben részesült.

Hosszú szenvedés után, életének 67. évében távozott közülünk.

Sok sikert kívánunk

A Szakszervezetek Országos Tanácsa és a Magyar Újságírók Országos Szövetsége által a bizalmiak és a bizalmitestületek munkájának, a munkahe-lyi demokrácia érvényesülésének bemutatására közösen kiírt pályázaton főmunkatársunk, Mezőfi László két cikkével második díjat nyert. Írásait Őszintén mondja meg! — Beszélgetés szakszervezeti tagokkal a bizalmiak és csoportjuk munkájáról, illetve Őszintésben nincs hiány — Véleményem minden dolgozónak van... — Beszélgetés bizalmiakkal munkájukról cím alatt januári és februári számunkban közöltük. További sok sikert kívánunk!

A tagság őszinte tájékoztatást vár

Az elnökség a helyszínen elemezte a pécsi terület szervezeti életét

Szakszervezetünk elnöksége május 26–27-én kétnapos kihelyezett ülést tartott Pécsen, hogy tájékozódjon és beszámolót vitasson meg a Pécsi Postaigazgatóság területén folyó alapszervezeti munkáról, külön kiemelve a kétirányú információcsere tevékenységét, s ezen belül a bizalmiak szerepét.

Miután a központi vezetőség szervezési és káderbizottsága május 10–12-e között 3 napos útján 28 alapszervezeti helyszíni tapasztalatokat szerzett, ezért a tsz előterjesztése mellett szerepelt az elnökség előtt a bizottság kiegészítő jelentése is. Így az elnökség mindkét anyagot megvitatta.

A terület szb-titkára, Szépe Lőrinc kiegészítőjében elmondta, hogy elsősorban céljuk helyzetkép bemutatása volt, hogy mi is történt az 1980. évi választások óta. A négy megye területén a 6943 szervezett dolgozón kívül még 1900 nyugdíjas, illetve jogfenntartó tagjuk is van. A majdnem 9000-es tagság összefogása, aktivizálása, s rendszeres tájékoztatása nem könnyű feladat.

A kérdések, vélemények, válaszok és természetesen az

előterjesztések alapján kirajzolódott a pécsi területnek a vezetőségben jelzett szakszervezeti tevékenysége, s ezen belül a függetlenített tisztségviselők, az alapszervezeti titkárok, valamint a bizalmiak sok irányú munkája.

Az igazgatóság területén az üzemi demokráciát, annak politikai jelentőségét az első számú vezető jó ismerik; nem ilyen jó még a helyzet a munkahelyi vezetőknel.

Az információáramlás rendkívül összetett rendszerre épül. Ahhoz, hogy betöltsék hivatását, jól dolgozzanak a terület minden tisztségviselőjének. E munkában kulcs szerep jut a bizalmiaknak. Ha náluk elakad a tagságtól induló információ, akkor már csírájában megreked a folyamat.

Az elnökség egyetértett a tsz, valamint a szervezési és káderbizottság azon megállapításával, hogy a kétirányú információáramlásban a fent-írt lefektetett megye vezetői erőteljesebben és rendszeresebben. Ez vonatkozik mind a központi vezetőségtől, mind az elnökségtől, mind pedig a tsz-től induló információkra. Azért állítjuk ezt, mivel a tagság felé irányuló

ismeretanyag jobban dokumentálható, több az írásbeliség. Természetesen rendszeresen kapnak az alapszervezetek szóbeli információt is. Ilyenek például az alapszervezeti titkári értekezletek, vagy a taggyűlések, amelyeken rendszeresen részt vesznek a tsz, illetve a kv apparátusának munkatársai.

A tagságtól induló információ már nem ennyire rendszeres, illetve a bizalmi vagy az alapszervezeti titkár intézkedésével végállomáshoz érkezik. Ez persze többnyire a panaszokra, észrevételekre vonatkozik. A dolgozóknak azonban nemcsak panaszai vannak. Igen sok az életrevaló ötlet, javaslat, amelyet továbbítania kellene minden egyes tisztségviselőnek. Nos, az informálásnak, az áramlásnak ez a része még nem megy simán, itt még van javítanivaló. Ennek ajánlható módszer pedig a tagság teljes bizalmának megnyerése. Emennek viszont az a feltétele, hogy a tagság is teljes körű, nyílt és őszinte tájékoztatást kapjon a munkát és életet érintő valamennyi kérdésről. Csak az várható őszinte és rendszeres tájékoztatást, aki maga is így tájékoztat.

Az elnökség másik megállapítása az volt, hogy át kell szervezni a terület instruktori hálózatát. Ebben a munkában az eddigieknél erőteljesebben kell bevonni a terület hat központi vezetőségi tagját és a három megyei szervezet. Mindegyiküknek és a tsz tagjainak legyenek állandóan és rendszeresen instruált alapszervezetek, amelyeknek minden tevékenységében részt vesznek.

Az elnökség e két javaslatot kiegészítve elfogadta a tsz előterjesztését, megköszönte eddigi erőfeszítéseit és eredményeit. Az eredmények közül külön kiemelte a bizalmioktatás és a titkári értekezletek rendszerességét, jól szervezettségét, nyílt, közvetlen és őszinte légkört.

Az ülés napirendjén szerepelt még az 1982–83-as évi tisztségviselői és politikai tömegoktatás tervjavaslatának, 1981. évi mozgalmi statisztikáról, valamint az alapszervezeti vezető testületek beszámolóinak tapasztalatairól szóló tájékoztató jelentésnek a megvitatása. Az elnökség a javaslatot és a jelentéseket elfogadta.

Mezőfi László

Szemléletváltásra van szükség

Május 15-én az Építők Rózsza Ferenc Kultúrothonában megtartották az újtók és feltalálók V. országos tanácskozását. Földvári Aladár elnöki megnyitójában köszöntötte a tanácskozáson részt vevő mintegy 600 választott küldöttet, 300 meghívott szakembert, gazdasági és társadalmi vezetőket, és az elnökség soraiban helyet foglaló Lázár György miniszterelnököt, Méhes Lajos ipari minisztert és Marjai József miniszterelnök-helyettesét.

Külön köszöntötte azt a 100 újtót és feltalálót, akik a tanácskozás alkalmából, az azt megelőző napon kitüntetésben részesültek. Soraikban ott találjuk a postás újtókat is. A Munka Erdemrend ezüst fokozatát kapta Szabó Balázs, a Hajdú-Bihar megyei Távközlési Üzemi Műszerész, a Szakszervezeti Munkáért arany fokozatát kapta Uzsovits József, a Budapesti Távközlési Igazgatóság újtási előadója, és Kiváló Munkáért kitüntetésben részesült Horváth Sándor, a Posta Központi Javító Üzem művezetője.

Szerves része a munkaversenynek

Az elnöki megnyitót a tanácskozás írásban kiadott dokumentumainak szóbeli kiegészítői követték. Dr. Pusztai Gyula, az Országos Találmányi Hivatal elnöke, referátumában áttekintést adott az országos tanácskozást megelőző vállalati értekezletek tapasztalatairól, kiemelve a több területen egybehangzóan megítélt kérdéseket. Mint elmondotta, a csaknem 10 ezer felszólaló kedvezőnek ítélte a már érvényben levő finanszírozási könnyítéseket, de még igen sok kérdésben merült fel a továbbiakban igénye.

Gál László, a SZOT főtitkár-helyettese a szakszervezeti mozgalom nevében köszöntötte a tanácskozás résztvevőit. Röviden méltatta az újtómozgalomnak a gazdasági és társadalmi életünkben betöltött szerepét, majd részletesen szólt a szakszervezetek feladatairól. Hangsúlyozta, hogy az újtómozgalmat mind szorosabban a szocialista munkaversenymozgalom részeként kell kezelni, és annak más formáival, mint például a szocialistabrigád-mozgalommal való kapcsolatát erősíteni kell. Még ma is sok jó egyéni gondolat vész el, amelyeket kisebb nagyobb kollektívák ereje sikerre vihetne. A jó alkotások, módszerek széles körű alkalmazásának elősegítése egy másik olyan fontos terület, amelyen a korábbiaknál következetesebb szakszervezeti közreműködésre van szükség.

Az érdekvédelemről szólva kiemelte, hogy itt a szakszervezeteknek elsősorban a viták megelőzésére kell törekedniük. Ezt rendszeres és felelősségteljes ellenőrzésekkel, a tapasztalt hibák gyors kiküszöbölésének segítségével, a nyílvanosság erejének, szerepének növelésével kell a szakszervezeti szerveknek elérniük.

Visszatérő kérdések más-más megközelítésben

Az ezt követő vitából most kiemeltem azokat a kérdéseket, témaköröket, amelyek egybehangzóan, egymást erősítették, és esetenként még a postait anket határozataiban megfogalmazottakkal is találkoztak.

Mint már említettük, kedvező fogadtatásra találtak az év elején érvénybe lépett rendelkezések. Sokan úgy látják, hogy a jelenlegi szabályozás kedvezőbb, ösztönzőbben hat nemcsak az újtókra, hanem a közreműködési készségre is, de továbbra is szerencsésebbnek tartanak, ha az újtásokkal kapcsolatos anyagiakat költségtérítésként kell megfizetniük.

Igen sok hozzászóló foglalkozott az erkölcsi, anyagi elismerés és megbecsülés helyzetével, szerepével. A vitában felszólaló Marjai József mi-

niszterelnök-helyettes erről röviden összefoglalva a következőket mondta:

A maradi szemlélet fékezi a mozgalmat

Gazdaságpolitikánk határozott törekvése olyan légkör, gazdasági környezet létrehozása és erősítése, amelyre a fegyelmesség, gondos, alkotó munkára ösztönöz, sőt kényszerít. Ezzel ellentétben az a szemlélet, amelyben az újtó kellemetlen személyné minősül, hiszen a régi „jól beváltott”, megszokotthoz képest újat akar, és ezzel gondot, többletmunkát okoz másoknak, vagy adott esetben fokozottabb erőfeszítésre kényszerít egyeseket, és ezért még különjuttatást is elvár. Eppen ezért a kormányzat törekvése az, hogy még tárgyilagosabbakká váljanak azok a szempontok, melyek alapján az újdonság hasznosságát jobban meg lehet ítélni.

A jogszabályok korszerűsítése is szükséges, mint mondtam, de a legtekélyesebb szabályozás sem helyettesíthet egy olyan egészséges szemléletet, amely elismeri, hogy az újtó alkotó ember, eredményei a kisebb-nagyobb közösségeket és rajtuk keresztül az egész országot gazdagítják. Pártunknak és kormányunknak határozott szándéka e helyes szemlélet széles körű térhódításának elősegítése, a gazdaság, a társadalom fejlődésében az emberi tényező szerepének növelése.

Rosszul értelmezett kötelesség, takarékoság

A vita során több megközelítésben foglalkoztak a műszaki értelmiség szellemi tartalékainak a jelenleginél hatékonyabb, gyorsabb feltárával. Erről beszélt a postás újtókat, feltalálókat képviselő 14 küldött egyike, Gricser Péterné, a Miskolci Postaigazgatóság műszaki igazgatóhelyettese is, erősítve több, e témában elhangzott hozzászólást. Ezen a területen alapvető gondot a munkaköri kötelesség vizsgálata okoz, hiszen egy fejlesztő, tervező, beruházó mindennapi feladata az új, a korszerű eszköz vagy eljárás alkalmazása vétele. Ezekben az esetekben a jelentős alrtésabályozás talán megoldás lenne. Vagy egy másik javasolt módszer: a munkaköri kötelesség vizsgálata a díjazás mértékének megállapításánál kerülne csak előtérbe, tehát az alkotó tevékenység újtói minősítésétől függetlenül kaphatna.

Korábban a Postás Dolgozóban is többször foglalkoztunk azzal, hogy miért vált szükségessé a vállalati törzsgazdaszabályzatok felülvizsgálata és módosítása. Többek között utaltunk arra, hogy a vállalati szabályzatok nagyon eltértek egymástól. Például volt vállalatok, amelyeknél ajándéktárgyak (aranygyűrű, nyaklánc stb.) adományozását írták elő. Sok helyen egy-egy fokozat elérésekor jutalomszabadságot vagy jutalomutóulást adtak. Általános gyakorlat volt az is, hogy a törzsgárdához való tartozás követelményei közül csaknem kizárólag az adott munkahelyen eltöltött időt tartották lényegesnek. Ugyanakkor háttérbe szorult a kifogástalan munka és a fegyelmesség magatartás.

Nagyon eltérő gyakorlat alakult ki a tekintetben is, hogy mennyi munkaviszonyban töltött időt írtak elő a törzsgárdatagsághoz. Leggyakrabban öt évet határoztak meg, mások, például a posta tíz évet, de voltak olyan vállalatok, amelyeknél már három év után törzsgárdatagság lehetett a dolgozóknak. Az egyes fokozatok eléréséhez is különböző időtartamokat követték ki. A dolgozók pedig visszatérően felvetették, hogy itt vagy ott miért lehet ezt meg azt megadni, nálunk pedig nem stb.

A különböző végzettség és a gyakran eltérő, gyakran el-
lentmondó rendelkezések

Szinte egybehangzó vélemény alakult ki az újtási díj minimális összegének felemelésére vonatkozóan. Ezzel kapcsolatban kis büszkeséggel tölthet el bennünket, hiszen a PUSZ ezt már korábban 500 forintban határozta meg. A postán, mint sok más területen is, hasonló javulást kell elérni a kifizetett újtási díjak mértékében általában is. Véget kell vetni az e téren mutatkozó „takarékoságnak”, amit egyes esetekben nyugodtan nevezhetünk szűkmarkúságnak vagy irigységnek; és ez megint a szemléletben rejlő hiba. Az e téren történő előmozdítás éppen a munka szerinti elosztás elvét erősíti, tehát szükségszerűség is.

Ne késlekedjenek a hasznosítással!

Több hozzászóló is kitért Marjai elvtárs is megfogalmazta, hogy amíg egyik oldalról az alkotás, az alkotói légkör megteremtésében az emberi tényező erősítéséről van szó, addig az elbírálás, az elismerés terén jelentkező visszasszágok esetében ennek kiküszöbölésére kell törekedni, és elsőrendű szempontnak a hasznosságát kell tekinteni. Minden más ezután következik. Ma még, sajnos, nem ez az általános gyakorlat. Hasznos gondolatot elvetnek, mert például mint munkaköri kötelességet újtásként elutasítják, vagy esetleg cseppet sem ösztönző díjkiutalást alkalmazzák.

A hozzászólásokban is elhangzott, és a gyakorlatban is tapasztalható, hogy a már elfogadott újtások hasznosítása esetenként vezetői nemtörődömség, érdektelenség miatt hátrázódik el, és ez kifelé azt a látszatot kelti, mintha például valamilyen eszköz vagy anyag hiányozna. A valódi motívum azonban a legtöbb esetben emberre vezethető vissza. A szemléletváltásra tehát igen nagy szükség van, többet jelentene bármilyen mélységű szabálymódosításnál.

A tanácskozás a hozzászólásokban elhangzott és elfogadott felvetésekkel kiegészítve felhívást fogadott el, mely hosszabb távra tartalmazza azokat a célokat, amelyek megvalósításában az újtók, feltalálók segítségére is szükség van. Ezenkívül tartalmazza azokat a témákat, kérdéseket, melyek megoldásában a kormányzati és társadalmi szerveknek a közeljövőben feladataik vannak az újtómozgalom eredményeinek, hatékonyságának fokozása végett.

Mészáros József

Igazodva a vállalati célokhoz

Munkaverseny – új tartalommal

Óriási hittel, lelkesedéssel, egy kicsit talán a „világot is megváltani akaró” tennivágyással alakultak meg több mint két évtizede az első szocialista brigádok. A példa rövid idő alatt sok-sok követőre talált. A vállalatoknál, gyárakban, üzemekben, intézményekben szaporodtak a Szocialista címért küzdő kollektívák. Rangot jelentett tagjaik közé tartozni; fölemelő érzés átvenni a megemelt munka erkölcsi elismerését jelző különböző brigádfokozatokat, címeket, zászlókat; s „nem jött rosszul” az a nem túlzottan nagy összeg sem, amelyet a kitüntető cím mellé kaptak a kis kollektíva tagjai. A mozgalom egyre terebélyesedett, kialakultak a szocialista munkaverseny ma is létező formái, tárgyai a kör, már nemcsak brigádok, hanem üzemegységek is igyekeztek összemérni erejüket, s bekerülni azok közé, akik a vállalat élcsoportjának számíthatnak. A szocialista versenymozgalom legfontosabb célja a termelési többlet volt, talán a százalékok növekedésében jelezték a legjobban a brigádok, mi mindenre képes az ember, ha többet akar, ha becsüli munkahelyét, őrzi a munka tisztességét, a szakmai önértéket; érdeklődik a közösség dolgai iránt.

A munkaverseny ma is fontos tényezője a tervek teljesítésének, a termelésben jelentkező nehézségek áthidalásának. Az eltelt évtizedek alatt számos olyan eredményt mutatott fel, amelyek jelentősen előbbre vitték az országot. S a szocialista kollektívákban dolgozó, egymásért is önfenntartó tevékenykedő emberek minden tisztelettel megérdemelt tevékenységük szűkebb pátriájuk, gyáruk, vállalatuk szépítéséért, környezetük megóvásáért, elől-jártak az újtómozgalomban — s ők voltak azok, akikre a legvárhatóbb, legnehezebb helyzetben is számítani lehetett, akik szabad idejüket is feláldozták a közösség érdekeiért.

Más feltételek, új igények

Az eltelt évtizedek alatt azonban nagyot változott körülöttünk a világ. A százalékok növelése helyett a piacérkeny gazdálkodás, a jó minőségű munka, a hatékonyság került előtérbe. S a gazdaságtársadalmi változás új helyzetet, új igényeket alakított ki a szocialista munkaverseny számára is. Mivel pedig a változásokhoz való alkalmazkodás nem megy egyik napról a má-

sikra, ez csak hosszabb, bonyolult folyamat eredménye lehet.

Tagadhatatlan, hogy a kezdeti lendület, a lelkesedés az évtizedek alatt kissé megfakult. A munkaverseny-mozgalomban voltak átmeneti visszaesések, torzítások, s fejlődése ma sem problémamentes. Még nem sikerült maradéktalanul feltárni a mozgalomban rejlő valamennyi tartalékot, főleg azokat, amelyek a vállalatok, üzemek adottságaiban, az egyének és kollektívák alkotókészségében rejljenek. Több területen formális és bürokratikus elemek akadályozzák a fejlődést. A vállalatok teljesítését sok helyütt fékezik a munka- és anyagellátás dőcénói, a belső és külső kooperáció hiánya. A korszerűtlen vállalati belső mechanizmus akadályozza a vállalati célok és a munkahelyi kezdeményezések összhangjának kialakulását. S nem utolsósorban az érdekelt-ségi rendszer gyakorlata nem eléggé ösztönző: a középszerűt, az átlagos magatartást elismelő gyakorlat nem biztat gondolkodásra, kezdeményezésre.

Munkahelyi mozgalom

A gazdasági és társadalmi változások, a gazdálkodás nehezebb körülményei, a teljesítményelv és a minőségi követelmények alkalmazása, a vállalatok növekvő önállósága jó lehetőségeket, feltételeket teremtenek az üzemi, munkahelyi demokrácia kiteljesítéséhez, s a munkaverseny-mozgalom számára is.

A lehetőségek természetesen önmagukban nem oldják meg a gondokat, ki is kell használni azokat. A munkaverseny irányításában és szervezésében a korábbinál nagyobb felelősséget kell vállalniuk a szakszervezeti szerveknek is. Következésképpen érvényre kell jutatni azt a tényt, hogy a verseny elsősorban munkahelyi mozgalom. S a munkaverseny egészéről alkotott felfogás ártértekélsére van szükség. A verseny önmagában ugyanis nem cél — mint ahogyan azt sokáig, sok helyen tekintették —, hanem eszköz, rendkívül fontos eszköze a gazdasági eredmények javításának, az egész ország előbbre lépésének. Elengedhetetlen feltétel a versenymozgalom megújításához a gazdasági tervvel való szorosabb egység kiépítése. S a rugalmasságot, a gyorsaságot, a naprakészséget nemcsak a vállalati terveknek kell tartalmazniuk, hanem e szerint kell

élnie, léteznie az egész versenymozgalomnak. Hosszabb távú, általános vállalások helyett sokkal többet ér, ha rövidebb időszakokra — de a meghatározott feladatokhoz kapcsolódva veszik ki részüket a kollektívák a munkahelyi feladatok megoldásából —, igazán kézzelfogható eredmények, ugyanis csak így születhetnek, s így van értelme a magasabb színvonalú munkának is.

Önállóság — felelősség

De mindezzel együtt kell kezelni a megadottaknál kell jennie a magasabb színvonalú munka értékelésének is. A mércét folyamatosan a követelményekhez kell igazítani, s a végzett munkát eszerint kell mérni — mégpedig rendszeresen, a feladat teljesítésével egy időben, s nem szabad elfelejtkezni annak elismeréséről sem. Az egyenlődsdi — ma már bebizonyosodott — nem kellő dopingszer az önálló elképzelések, az alkotókévd kibontakozásához, amelyek nélkül pedig a munkaverseny-mozgalom sem töltheti be rendeltetését a mai követelményekhez igazodóan.

A szocialista brigádokon belül is új értékréteg kialakítása szükséges. Önállóságot, leleményességet, ésszerű kockázatvállalást feltételez ez az értékrend, a kollektívák vezetőitől és tagjaitól egyaránt, olyan közösségi szellemet, amelyben mindenki megméretheti, megpédig aszerint: — mennyi hasznót hozott a közösség javára. S ha ma még talán élnek is a régi, megrozódott szokások, a beidegződött gyakorlat, akkor is érdemes fontolóra venni: csakis a jelenleginél nagyobb önállósággal fejthetik ki alkotókészségüket a brigádok, a versenymozgalom résztvevői. S e nagyobb önállóságnak a jövőben meg kell mutatkoznia abban is, hogy a brigádok nemcsak vezetőjüket — vagy vezetőségüket — választják saját maguk, hanem a kiváló munkát végző és értékítélettel rendelkező kollektíváknak joguk lehet dönteni munkafeladataik végrehajtási módjáról, belső viszonyaik igazgatásáról is.

Az új követelményeknek megfelelő munkastilus természetesen nem alakulhat ki márról holnapra. De valami már elindult, megkezdődött. Az új csírák már érlelődnek, s talán nem sokára — mint annak idején a brigádok megalakulásánál — sokan követik a jó példákat.

RácZ Judit

IDŐSZERŰ KÉRDÉSEK

készítették arra az illetékes szerveket, hogy meghagyva a helyi sajátosságokhoz igazodó vállalati szabályozás lehetőségét a fő kérdésekre egységes iránymutatást adjanak ki. Ezt szolgálták az Mt. h. és a SZOT 1980-ban és 1981-ben kiadott együttes határozatai. Ezek a határozatok minden vállalati számára kötelezővé tették a törzsgárdaszabályzatok felülvizsgálát és átdolgozását, amit 1982. január 1-ig kellett végrehajtani az illetékes szakszervezeti fórumokkal egyetértésben.

Igy történt ez a postán is. A múlt évben lapunkban megjelentettük a szabályzat tervezetét, és széles körű társadalmi vita után fogadták el előbb az elnökség, majd a központi vezetőség. Az új szabályzat a postán is 1982. január 1-ével lépett hatályba, a benne foglaltakat ettől az időtől kell alkalmazni.

Az új törzsgárdaszabályzat megjelenése óta (Postás Dolgozó és Postaügyi Értesítő, 1982. március) szamottevően megnövekedett a hozzánk érkező levelek, telefonhívások és személyes megkeresések száma. Ezek egyaránt tartalmaznak kérdéseket, felvetéseket és panaszokat. Mindebből arra következtettünk,

hogy az érdekeltek egy része nem rendelkezik kellő tájékozottsággal. Ezért a leggyakrabban előforduló kérdésekre a lap nyilvánosságát felhasználva kívánunk válaszolni. Melyek ezek?

● Mikor kell a korábbi törzsgárdaszabályzat előírásait alkalmazni? Értelemszerűen mindazokban az esetekben, amelyek még az új törzsgárdaszabályzat életbe lépése előtt keletkeztek. Egyaránt vonatkozik ez a törzsgárdatagság elbírálására és a jutalmakra.

● A másik bizonytalanság összefügg az előbbivel. Arról van szó, hogy mindazoknak a dolgozóknak, akik 1981-ben váltak jogosulttá a törzsgárdatagság valamelyik fokozatára, az ezzel járó egyszeri jutalmat 1982 áprilisában a korábbi szabályok szerint kellett kifizetni. Az elbírálásnál tehát az akkor érvényben volt szabályozás szerint kell eljárni.

● Ugyancsak idevág, hogy akik 1982-ben szereztek meg a törzsgárdatagság valamelyik fokozatát, azok részére az ezzel járó egyszeri jutalmat 1983-ban fizetik ki. Tehát az új törzsgárdaszabályzat szerint egyszeri jutalmakat első ízben a jövő évben fizetik ki.

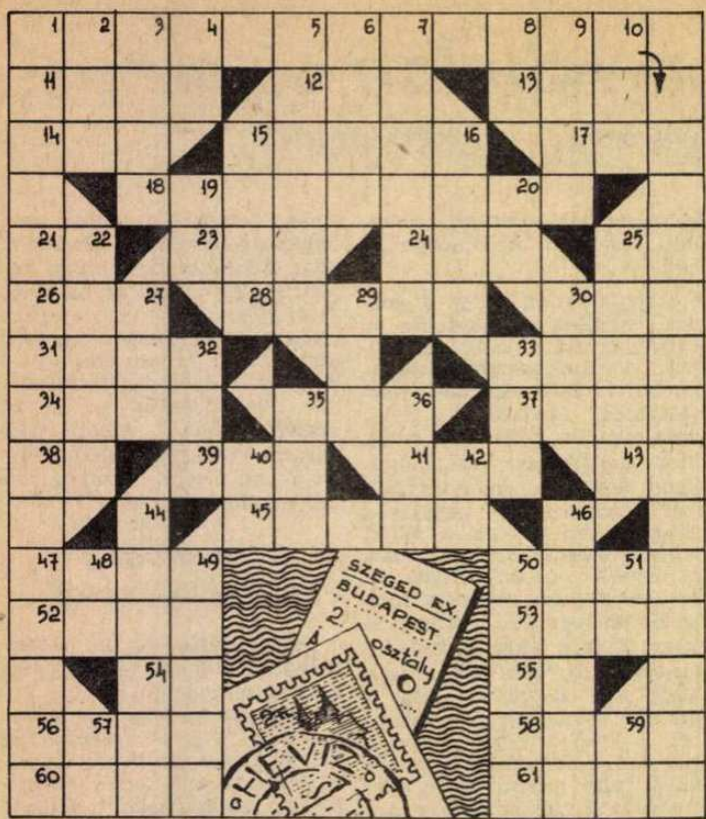
Kívételt képeznek azok, akik még ebben az évben nyugdíjba vonulnak.

● A negyedik, már eddig is sokat vitatott kérdés az, hogy nyugdíjazás esetén a törzsgárdajutalom elbírálását honnan kell számítani. Akkorról-e, amikor az előző törzsgárdajutalom esedékessé vált, vagy akkortól, amikor a dolgozónak az előző jutalmat kifizették. Az előző és az új törzsgárdaszabályzatra is érvényes, hogy ilyen esetekben mindig a jogosultság megszerzésének az időpontja mrvandó, s nem a kifizetés időpontja. Erre az eddigiek-nél jobban figyeljenek a szakszervezeti szervek is!

● Az ötödik kérdéscsoporttal kapcsolatos felvetéseket sem a korábbi, sem a jelenlegi szabályzat nem tartalmazza. Azokról van szó, akik ez ideig még egyszer sem részesültek törzsgárdajutalomban. A központi vezetőség kezdeményezésére a posta úgy intézkedett, hogy azok a törzsgárdatagok, akik 1981-ben 16, 17 és 18, valamint 26, 27 és 28 éves törzsgárdatagsággal rendelkeztek, 1982. május elseje alkalmával egyszeri jutalomban részesültek. Ezzel a lap ez évi márciusi számában részletesen foglalkoztunk.

Az érdekeltek ezt örömmel és megnyugvással vették tudomásul. Nem így azok, akiknek 1981-ben 19, illetve 29 éves törzsgárdatagságuk volt, mivel ez ideig még ők sem részesültek egyszer sem jutalomban. Az érdekeltek szenvedélyes és türelmetlen felvetéseit megértjük, és tudjuk, hogy az ő esetükben nehéz elfogadható és kelendő választ adni. Mégis utalunk kell arra, hogy az új törzsgárdaszabályzat szerint ők 1982-ben 20, illetve 30 éves törzsgárdatagsággal fognak rendelkezni, s ennek alapján jogosulttá válnak az ezzel járó egyszeri jutalomra. A levelekből és panaszokból első sorban az derül ki, hogy főleg azt sérelmezik, hogy nem 1982-ben, csak 1983-ban kaphják meg a jutalmat. Ezt is jogosnak tartja szakszervezetünk, s éppen ezért hozott olyan határozatot a központi vezetőség, keresse meg a postát mielőbb annak a lehetőségét, hogy a törzsgárdajutalmakat az esedékesség évében tudják kifizetni. Ehhez azonban még nincsenek a szükséges anyagi feltételek. Ezért a törzsgárda megértését kérjük. Egy-egy szabályzat módosításánál vagy új szabályozásnál csaknem elkerülhetetlen, hogy lesznek, akik jól járnak, mások — legalábbis átmenetileg — lemaradnak. De ez nem a szándékunk, hanem a lehetőségeken múlik.

Közgazdasági osztály

Egy kis nyári humor: Egy asszony panaszkodik a szomszédjának. — Úgy látszik, a nyári meleg megártott a postásoknak — mondja —, ugyan is a férjem küldött egy képeslapot Szegedről, ahova hivatalosan ment, és... — Folytatás a vízszintes 1. alatt.

Egy papától megkérdezik, mit csinál a fia, ha befejezi az iskolát. — Hát, ha úgy megy neki majd a munka, mint most a tanulás... — folytatás a függőleges 1. és a vízszintes 18. alatt.

VÍZSZINTES:

1. Az első vice poénja. 11. Öntudatlan állapot. 12. Az arany franciáját (névelővel).
13. ... a gyümölcs — Steinbeck-mű (ford.). 14. Kevert eke. 15. Táncdalénekes (Beáta).
17. Kacat (ford.). 18. A függ. 1. folytatása. 21. Vállalati forma (röví.). 23. Közkeletű fű. 24. Szívizvizsgálat.
25. A vas vegyjele. 26. A nővényvilág fő szaporító anyaga. 28. Kortyolnivaló. 30. Ritka folyadék. 31. Bibliai testvérgyilkosság áldozata. 33. Előidéző.
34. Keret. 35. Űlőalkalmatosság. 37. Valamit nagy sebességgel indít. 38. Izomkötő. 39. Szláv három. 41. Járom. 43. Atmoszféra (röví.). 45. A mozgás kitűzött célpontjához vezető egyenes út. 47. Hullámtörő gát. 50. Süteményféle. 52. Ez a házikó. 53. Válogatott, előkelő. 54. Szolmizációs hang. 55. Görög betű. 56. Arab méltóság. 58. M-mel az elején gép-

Fényképezőgép postáskézben

A KIVÁNCSI

Birkás Sándor (Siófok) kiállítási fotója

Hogyan lesz valakiből érdemes társadalmi munkás?

Aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet — tartja a közmondás. Ehhez legfeljebb annyit lehet még hozzátenni, hogy aki a virágot szereti, az szereti a szép kertet, parkot, fűves-fás udvart is, egyszerűen a természetet. Így van ezzel Engyel János is, a Posta Központi Kábelüzem gondnoka. Ezért kapta meg a Hazafias Népfőnt és a szakszervezet javaslatára az Érdemes Társadalmi Munkás díj fokozata kitüntetését, amelyet május 20-án, bizalmi üléseken, ünnepélyes keretek között adtak át.

Megkértem, árulja el, mivel érdemelte ki ezt a szép kitüntetést. Engyel János már első szavaival hangsúlyozta, hogy munkatársainak, a gondnokság kollektívájának segítségével nem érhetett volna el olyan eredményt, amiért kitüntetés adható.

— Az egész úgy kezdődött, hogy a Hazafias Népfőnt felhívást bocsátott ki a környezetvédelemért, a tiszta, virágos Budapestért. Ekkor először gondolkodni, tervezni, majd cselekedni kezdtünk.

— Gondolom, hasonló felhívással a Hazafias Népfőnt valamennyi kerületi szervezete megkereste a különböző vállalatokat, üzemeket, de a felhívásnak nincs mindenütt fogadtatja. Magukat mi indította cselekvésre? — kérdeztem.

— Valószínűleg a rend és a tisztaság szeretete — felelte. Már otthon ezt láttam magam körül. Kertes házban laktunk, élveztem az értékelem a jó levegőt, szerettem magam körül az üde, zöld környezetet, a fákat, a virágokat. Nemcsak az otthonomban, hanem a munkahelyemen is.

Olyan derűsen, lelkesen, szinte felvillanyozódva beszélt,

nem lehetett egy pillanatra sem kétséges, hogy nemcsak mondja, hanem úgy is gondolja. 1975-ben a Kábelüzem környéke nagy pusztaság volt. Akkor határozta el, hogy igyekszik az embereknek, dolgozóknak olyan körülményeket teremteni, hogy jól érezzék magukat a munkahelyükön. Ne piszkos, szemet, gaz vegye körül őket, hanem olyan környezet, amelyben szívesen tartózkodnak. Egy szó, mint száz, a négytagú kollektíva, rajta kívül Kasza János, Rózsa Lászlóné, és Pócsi János nyugdíjas hozzáfogott a munkához. Nagyon jó a kapcsolatuk a KISZ-szel, sokat segítenek a fiatalok, főleg a kapálásban — nehéz fizikai munkában.

A beszélgetéskor jelenlevő szabó-titkár, Molnár Ferencné is tett időnként néhány észrevételt. Véleménye szerint Engyel szaktárs eredményes munkájának egyik fő biztosítéka, hogy kiismeri, szereti az embereket. Mindenkiel megtalálja a megfelelő hangot, hallgatnak rá.

A gondnoksági teendők — mint szemétszehrődés, hóel-

takarítás — mellett, a felhívást követően, hozzáfogtak az udvar takarításához, a gyomirtatáshoz, fűvesítéshez, fásításához. Platánokat, nyárfákat, fenyőket telepítettek, fagyalt-bokrokat ültettek. Nem könnyű ez, különösen egy olyan üzem udvarán, amelyben rengeteg építési, szerelési anyagot, szállítóeszközöket, kábeldobokat kell tárolni. Annára maguknak érzik a területet, hogy még az üzem előtti utcáskaszt is rendben tartják, gondozzák.

Végigjártam az épület bejáratát is. Minden emeleten, a szobákban és a folyosókon egyaránt szobanövények, virágok, palánták, növényeket, amit csak igényelnek.

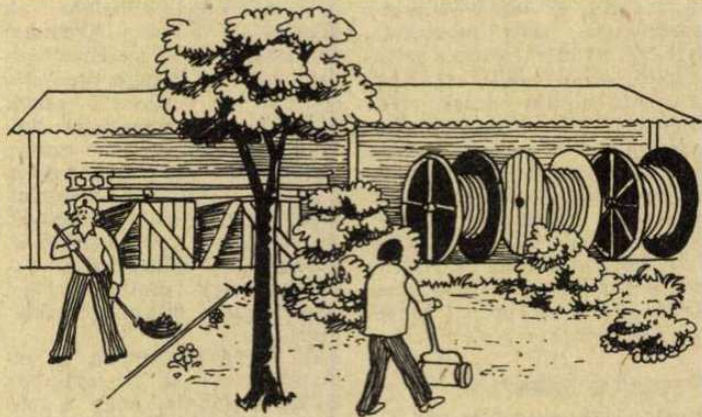
Am nemcsak közvetlen munkahelyükön tesznek meg mindent tőlük telhetőt a rendért, a tisztaságért, Balatonudvariban van a Kábelüzemnek egy horgásztanyája. Ott faház, mind-egyik 5 férőhelyes. Ide járnak pihenni, üdülni a dolgozók. Egyszerre öt család befogadására alkalmas. Önellátásra vannak berendezkedve, főzési

lehetőség, villanytűzhely, hűtőszekrény, a legkülönbözőbb edények, hideg-meleg víz, zuhanyzó. 1972-ben létesült, önről, saját mérnöki tervezéssel, saját kivitelezésben. Kezdetben szerény keretek között, kis beruházással, fő cél volt a pihenés. Azután fokozatosan következett a csinosítás, szépítés. Az szb és a gondnokság baráti együttműködése sok nehézséget megold. Amikor a következő évi tervet egyeztetik, látják, hogy mit lehet megcsinálni, mire van keret. Amire nem futja, azt önről kísérik meg. Engyel szaktárs és társai a horgásztanyát is kézbe vették. Rendezték, szépítették a területet, a strandot és környékét is, a lefolyókat helyrehozták egész Kiliántelegig. Mindezt nem nagy anyagi ráfordítással csinálják, hanem jobbára társadalmi munkával. Szívügyüknek tekintik. Örömmel teszik, hiszen az övek, családjuk, munkatársaik pihennek ott.

Szó esett arról is, hogy a tanács közegészségügyi részlege körülbelül két éve írásban kötelezi a vállalatokat, üzemeket a személtakarítására, a rovarirtásra. Ezt ők már nyolc éve csinálják. A KÖJÁL rendszeresen ellenőrzi, hogy a vállalatok eleget tettek-e kötelezettségüknek. Mióta ez a gárda ennek a feladatnak a gazdája, azóta elmarasztalás, büntetés nem volt.

Engyel János korábbi beosztása építésvezető volt. Természetesen tartja, hogy legfontosabb a termelőmunka. De ő és társai, valamint az egész üzem vezetősége nagyon örül annak, hogy a tisztaságért, a rendért, a környezet védelméért vívott harcot is elismerik.

Török Lászlóné

BÖLCΣ MONDÁSOK A PÉNZRŐL

Nagy emberek véleménye

— Ahhoz, hogy az ember boldog lehessen, vagy magának kell dolgoznia, vagy másoknak az ő számára; és ez utóbbi munka annyit rabol el mások boldogságából, mint amennyivel sajátját akarja fokozni az átlagon felül. (Marx)

— „Sok” pénze csak a nagyúrknak van, de „elég” pénze a szegény embernek szokott lenni. (Jókai)

— A szó a bölc embernek váltója, s a bolondnak pénze. (T. Mann)

— Pénzzel mindenfajta barátot megvásárolhatsz magadnak, de mindig túlfizeted őket. És több módon lehet elveszíteni a pénzt, mint megkeresni. (G. Dimitru)

— Minden dolog a földön egyetlen kívánságunkat, szükségletünket tudja kielégíteni. Az eledel az éhesnek jó, a bor az egészségesnek, az orvosság a betegnek, a bunda csak télen, a nő az ifjúnak való és így tovább. (Schopenhauer)

Magyar közmondások

— A kamatos pénz veled egy tájból eszik.

— A várat országaért vivják, a juhot gyapjáért nyírják, az embert pénzeért szívják.

— Az becsüli a pénzt, kinek körme kopik utána.

— Az élet, a pénz, a szalonna folyton fog.

— Csúnya lánynak is szép a pénze.

— Egy hamisan jött pénz száz igazat elhajt.

— Ember pénz nélkül, vak bot nélkül.

— Ha pénz nem volna, sok kevély elműna.

— Ha barátodtól meg akarsz szabadulni, adj neki kölcsönt.

— Kettőt nem tanácsos elvenni: vénasszonyt pénzért, ócska kocsi vasért.

Dénes Géza gyűjtése

A nyugdíjasoknak is jár

Az ötnapos munkahét bevezetésével egy időben, vagyis ez év január 1-től, szakszervezetünkkel egyetértésben rendszeresítette a posta az összevont munkahelyi pótlékokat. Ezt a pótlékokat azoknak kell kifizetni, akik szombaton és vasárnap is dolgoznak. Így rendelkezett korábban a kollektív szerződés 1., majd később a 2. módosítása.

A kollektív szerződés azokat is felsorolja, akiknek nem jár összevont munkahelyi pótlék. Ezek közé tartoznak a nyugdíjasként foglalkoztatott dolgozók. Náluk ugyanis — amennyiben szombaton vagy vasárnap is dolgoznak — ezt a bérük (órabér) megállapításánál kellett volna figyelembe venni.

A gyakorlatban azonban egyrészt ez nem így történt, amit a nyugdíjasok joggal kifogásoltak, másrészt az is előfordult, hogy a magasabb bér megállapítása után a nyugdíjas már nem vállalta a szombati és a vasárnapi munkát. Ez utóbbit a szakszervezetek sérelmezték.

A kollektív szerződés vitáin, de a központi vezetőség ülésén is joggal és szenvedélyesen tették szóvá ezeket az eltérő és egymásnak ellentmondó eljárásokat, s ezért határozottan kérték megváltoztatásukat.

Szakszervezetünk és a posta vezetői helyt adtak a kérésnek, s az érdekeltek megnyugtatóra közölték, hogy folyamatban van és rövidesen megjelenik a kollektív szerződés idevonatkozó módosítása.

Július 1-től tehát a nyugdíjasként foglalkoztatott dolgozókban is fizetni kell az összevont munkahelyi pótlékokat, amennyiben szombaton vagy vasárnap is dolgoznak. Közgazdasági osztály

A vőlegény

En még ismertem Szép Ernőt, a költőt. A gyengéd szelme, futó hangulatok, játékos rímek pótiáját, aki örök-kön-örökké, még idős korában is megmaradt annak a kiscybernek, akit a felnőtt világ nem engedett igazán játszani. De nem ismertem a szatirikus elmét, az emberi gyarlóságok kipécézőjét, aki fellebbentette az annyiszor emlegetett „boldog békeidők” rózsaszín fátyolját, s megmutatta, hogy tulajdonképpen mi is van mögötte.

A vőlegény-t az a másik Szép Ernő írta.

Műfaji tekintetben színpadi komédia. Ám — és erről szólni kell — a felcsattanó nevetés a legtöbbször nem felhőtlen. A visszhangos röhej mélyen mint valami feloldhatatlan üledék mind ott bújhat a keserűség. Annak világos felismerése, hogy a világ — a Ferenc József-i, „boldog béke” időszeke — korántsem e világok legtekélyesebbike. Nem is lehet az, amikor az ember nem a legtekélyesebb.

Elmegy az igazi szerelem mellett, mint Csácsinszky Pali, a költő a kétszer is megfilmésített Lila ákácban, vagy mert a pénz a mindenható, kénytelenek a köznapi polgárembernek is, ha nem is éppen lopni vagy ölteni, csak csálni és hazudni.

Szeget szeggel: a csalást csalással kijátszani — ez a mondanivalója az eredeti műnek, amelyet Vámos László vitt át filmre. Stílusosan: miliójében korszerűen, kiállítási-szerűen híven, de mindent, ami ellentmondásos vagy hazug, azt felnagyított, jócskán aláhúzza. Ez van hát kérem — mondja Szép Ernővel —, látsátok, ha van szemetek!

Ha Júlia ma — azaz akkoriban — élt volna, szerelmüket nem a két család viszállya rothotta volna meg, hanem a hozomány hiánya. A leány értéke ugyanis egyenes arányban nőtt a vele adott készpénzzel, illetve vagyontárgyakkal. Egy bérház vagy néhány száz ezer korona intelligenciát, szépséget, sok-sok jó

tulajdonságot pótol, illetve sok negatívumot kiegyenlített.

Vámos László, mindezt jól tudva, cinkos félmosollyal avat be bennünket a nagy manőverbe. Tanúi leszünk, hogyan építi fel Giza, azaz Csuszi Zsigmondné a maga kis Patyomkin-falait, mint kelti látszatát annak, hogy Kornél leánya igazán jó parti. Ehhez persze kell egy kerítő (bocsánat, egy házasságközvetítő), no meg egy balek, egy jámbor, mindent elhívó fogász. Mindenki összefog, segítenek a házbeliek is, hogy a vadat elejtsék. Nagy vadászat tehát ez a film az elejétől a végéig, csak egy ponton már az a kérdés, vajon a vadász vadász-e a vadra, avagy a vad a vadászra? S ettől lesz minden olyan kesernyően mulatságos, s a néző végül is nem tudja, kinek is szurkoljon. Annak: sikeredjék minden úgy, amint azt a mama elgondolta, vagy annak örvendezzék, amit Fox Rudolf úr, a fogász kitervelt.

A hálás szerepek, mulatságos alakítások, s nagy lehetőségek filmje. A vőlegény. Éltre kelt családi fénykép annó századelő, de retus nélkül. Pórn és gúnyoros. A színészek valóságilag egymásra licitálnak, s nehéz eldönteni: Tahí Tóth László keserűs Fox Rudolfja, Psota Irén fergeteges Giza mamája, Agárdi Gábor lehengerlő dumájú Csuszi Zsigánja vagy Esztergályos Ceciliánka a boldogságért (jobbban mondva sokáig a házasság pusztá tényért) mindenre képes Kornélja-e a legmulatságosabb.

Nem is szólva Dajka Margit minden hájjal megzsírozott házasságközvetítőjéről.

Szabó Gábor, az operatőr, Aldobolyi Nagy György, a zeneszerző és Müller Péter, a forgatókönyv írója eszményi partnerek, s mint ilyenek, részesei a sikernek.

A vőlegény így a július közepi melegeben kellemes szórakozást fog nyújtani.

Abel Péter

Visszatekintve az utóbbi éveknek az Egyesült Nemzetek Szervezete által kezdeményezett társadalmi mozgalmakra, megállapíthatjuk, hogy a magunk módján részt vettünk az elnyomott nők, a szomorú sorsú gyermekek, a szűkséget szenvedő rokkantak megsegítésére egész esztendőre meghirdetett akciókra való mozgósításban, néhány rendezvény szervezésében. Tudjuk, hogy a most folyó évet az ENSZ az öregek esztendőjének nyilvánította.

A nők elnyomása, a gyermekek szomorú sorsa nem jellemzője társadalmunknak. Ha adódik ilyesmi, annak oka nem a jogrendben, nem a népgazdaság helyzetében, sem pedig népünk műveltségi színvonalának általános elmaradottságában, hanem a társadalmunktól idegen néhány ember önző, zsarnoki természetében, néhány szülő felelőtlenségében keresendő. Ha tehát a nők helyzetének javításáról, gyermekek megmentéséről esik szó — első sorban a fejlődő országokra gondolva —, ebben együttérzésünkkel, szolidaritásunk nyilvánításával tudunk részt venni.

Rokkantjaink — mint minden nemzetnek —, sajnos, nekünk is vannak. Nem is éreztettük el fülünk mellett a támogatásukra figyelmeztető szavakat. A hivatalos, állami gondoskodáson felül tanúi voltunk nem egy társadalmi megmozdulásnak, mozgásszerűlt, többé-kevésbé vagy teljesen munkaképtelenné vált munkatársak felkarolásának. Sőt, még arra is tudunk példát, hogy ez a gondoskodás

nem szakadt meg az esztendő lejártaival.

Természetesen nem gondolhatunk arra, hogy a világszervezetnek egy évre szóló kampánya gyökeresen megoldja a nők egyenjogúsítását, mosolyt varázsol az éhező vagy gyógyíthatatlan betegségekkel meggyötört gyerekek ajkára, vagy visszaadja a rokkantak testi épségét. Arra viszont alkalmas, hogy felhívja a jó körülmények között élő, egészségüknek örvendő emberek figyelmét arra, hogy náluk jóval többen áhítoznak hasonló sorsra, s joguk van azonban ehhez méltó életviszonyokhoz, amelyekből nagyobb részt véletlenül vannak kirekesztve.

Ha nem tartottuk — nem is tarthattuk — magunkat távol ezektől a kezdeményezésektől, mennyivel jobban azonosulnunk kell az idősekkel való törődés gondolatával. A társadalmi egyenlőség kivívható, az éhezés és a kór, ha nehezen is, leküzdhető, a rokkantság esetleg elkerülhető, az öregedés azonban minden természetes következményével együtt törvényszerű. A most java korban levő, dolgozó, termelő, gazdálkodó ember maholnap idős, szerencsés esetben, még hasznos tevékenységre képes nyugdíjas lesz, később azonban, ha megéri, gyámolításra szoruló agastyánná válik. S ki tudja, mi vár rá az idő múlásával?

Megelégedésünkre szolgál, hogy az ENSZ egy kerek évet ennek a gondolatnak szánt. A felhívást azonban jól vessük agyunkba, nehogy esztendő múltán erre újból figyelmeztetni kelljen minket.

HELYZETKÉP

Lapunk első oldalán beszámolt tettünk közzé az alapszervezeti titkárok országos értekezletéről, s ebben érintőleg megemlítettük, hogy a rétegpolitika kérdései is felmerültek a tanácskozás során. Több ilyen tartalmú felszólalás között a legnagyobb hatást dr. Varga Györgynek, a budapesti nyugdíjas-alapszervezet titkárának szavai keltették. Az egy hozzászólás időtartamába tömörített hely-

fogva — egyre kevésbé tudnak élni önállóságukkal, az önkormányzat, a demokratizmus fenntartásához mindenképpen segítségre szorulnak.

— Gondokat említett, ve-
gyük szemügyre őket!

Néhány számadat, ha jellemző, többet mond, mint bármilyen jól előadott szöveg. Egy öt évvel ezelőtti felmérés még csaknem háromszáz létszámot állapított meg alapszervezetünkben, ma 1974 tagot számlálunk. A csökkenés arányos egy azonos időben végzett általános budapesti felmérés eredményével, 30—35 százalékkal. Az említett adatok következtetések levonására is alkalmasak. Statisztikai számításokat ugyan nem végeztünk, de mindenki elképzelheti, milyen mértékben haladt előre a tagság átlagos életkora. Minden számolás nélkül, pusztán nyilvántartásainkra támaszkodva, tudjuk, hogy 90 és 100 éves kor között 40—45 tagja van alapszervezetünknek. Nyolcvan és 90 között több, mint 800-an élnek.

Hát ilyen körülményekhez kell igazítanunk szervezeti életünket. Egyelőre mindent saját létszámból oldunk meg. A tisztviselők kara 86 bizalmiból (122 kellene), három főbizalmiból, egy üdülési felelősből, egy gazdasági ügyintézőből és egy titkárból áll. Ez a törzs viseli gondját — a segélyezési bizottság közreműködésével — mintegy 2000 idős, sajnos, sokukra illeik: öreg postás nyugdíjasnak. Leleken, odaadón, de bizony, egyre nehezebben. A bizalmicsoporthoz — a közlekedésnek minél szűkebb területre való korlátozása végett — a lakások, tehát utcabeosztás szerint alakítottuk ki, és erre épül a főbizalmiak illetékessége is. Így is állandó gondot okoz a kapcsolat fenntartása, mert pillanatnyilag körülbelül 400 tagnak nincs bizalmija, s 500—600-nak a bizalmija maga is nehezen mozgó, beteg ember.

Azt is tudni kell, hogy a budapesti nyugdíjas-alapszervezet tagsága 1972 előtt ment nyugdíjba. Ez a körülmény életkorukon kívül arra is utal, hogy meglehetősen kis összegű nyugdíjban élnek. 77-ben a legkisebb nyugdíj 1300 forint volt, ma 1790. Az ösz-

szeg növekedése azonban nem pusztán a nyugdíjak emelkedéséből adódik, beleszámítanak a szokásos árkiegészítő juttatások is. Nyilvánvaló, hogy az említett két összeg különbözete alig-alig alkalmas a realjövdelem fenntar-

ÉRDEKVÉDELEM

— A nyugdíjasokból álló szervezetnél nyilvánvalóan nem beszélhetünk a szakszervezet kettős feladatáról. De tulajdonképpen feladatunknak, az érdekvédelemnek — talán inkább segítségnek nevezhetnénk — miképpen tudnak eleget tenni a változó körülmények között?

Amint említetttem, aktívaink sok nehézséggel küzdeve, de tömörkedő jó szándékkal telítve és lelkiismeretesen dolgoznak. Tétlenséggel senki nem vádolhat minket, taggyűléseink eredményekről is mindig számot tudunk adni. Mielőtt az előbb mondtaktól eltávolodnánk, a beszámolást azzal kezdeném, hogy az elmúlt öt évben — a lehetőségek határain belül — felújítottuk, kiegészítettük nyilvántartásainkat. Lehetőségeket említettem; ezeket máris korlátozza a bizalmiak imént változó hiánya, illetve állapota. Pedig számunkra a tagságról kapott valamennyi adat nagy érték, kincset ér. S az adatokat csak utánuk járva lehet beszerezni, mert a mégoly eslelt idős ember sem panaszkodik. Nekünk viszont, ha segíteni akarunk, bárkin — márpedig akarunk —, tudnunk kell, hogy magányosan él-e, ketten élnek-e egy nyugdíjból, nem szuterénben lakik-e, vagy még rosszabb körülmények között, kibírja-e a telet elégtelenül fűtött szobájában; mert ez a valóságnál, nem pedig az, hogy a túlzott meletet a nyitott ablakon keresztül eressze a szabadba. Ismernünk kell az állapotát: tud-e járni, magáról gondoskodni, lát-e, hall-e és így tovább.

A gyakori döbbenet mellett azonban rengeteg szépséget is tartogat ez a munka. Sokan el sem tudják képzelni, milyen mérhetetlen köszönettel és hálával fizetnek a legkisebb gondoskodásért. Van, aki már nem tud írni, más kér meg szeretettel teli levelének megírására, s csak alávési a nevét.

Kiegészített, bár még mindig hiányos nyilvántartá-

tására. Nem is beszélve arról, hogy vannak még csekélyebb összegű járadékból élő öregeink, s jócskán találhatók olyanok, akik nem pusztán magukat tartják fenn a növekvő árakat követni nem tudó nyugdíjukból.

sunk már lehetővé teszi, hogy évente (november elején, hogy még idejében fel tudják használni), körülbelül 250 tagnak, azoknak, akik már túl vannak 88. életévükön, kérés nélkül, 500—500 forint karácsonyi segélyt adunk. Erre külön 100 ezer forintot kapunk. Kell is ez a támogatás, tagdíjbevételeink jelenleg 93 ezer forint körül mozog, s a létszám csökkenésével arányban — nem is nagyon lassan — apad. A segélyezésnek persze ezenkívül is igen nagy jelentősége van.

Ugyancsak nyilvántartásunkra támaszkodva, minden 90. évét betöltő társunkat születése napján felkeressük, és virággal, csekély ajándékkal felköszöntjük. Legutóbb Hámori Jánosné 91 éves társunkat kerestük fel. Megérkezésünk után derült ki, hogy az ünnepelt Hámori Ildikó színésznő édesanyja, s nem szenved semmiben szükségét. A nem várt figyelmesség azonban így is maradandó hatást keltett. Veje, nem más, mint Szinetár Miklós rendező, a csodálkozástól nem találta szavakat. Ő meg ilyet se nem látott, se nem hallott. Hát... ilyen közösséget alkotnak a postások...

Régeken belüli rétegződés: rendszerek a nyugdíjas-találkozók, a klubrendezvények, a közös kirándulások; emlékeztetések azok számára, akik részt tudnak rajtuk venni, akik saját lábukon el tudnak menni. Sajnos, egyre többen vannak azok, akik már nem tudják ezt a juttatást igénybe venni, akik szándékuk ellenére kénytelenek távol maradni. Pedig tavaly is 10 alkalommal rendeztünk — a Vezérgazdagságtól térítésmentesen kapott autóbusszal — jól sikerült kirándulást. Összesen több mint negyyszáz jöttek el. Vannak tehát vidám percei is életünknek, nem is beszélve a találkozásnak szinte a felfedezés örömeivel felérő élményéről, és ennek révén gyakran újjáéledő baráti kapcsolatokról.

JAVASLATOK

— Úgy tudjuk, az alapszervezet életének jobbítására, munkájának fejlesztésére terveket dolgozott ki.

A tervek definíciója csak bizonyos részletek tekintetében illik az elképzelésekre. Nem nevezhetem tervnek azokat az elgondolásokat, amelyeknek kivitelezéséhez nincsenek meg az eszközök, lehetőségek, egyelőre még csak ígért formájában sem. Mindenesetre az alapszervezeti titkárok országos értekezletén óhajaimat tizpontos javaslat formájában előterjesztettem. Mivel az egyes pontok között bizonyos átfedés van, szerencsésebbnek tartom, ha itteni taglásuknál nem ragaszkodunk az eredeti formához, beosztáshoz.

A nyugdíjas-szakszervezeti bizottság körülményeinek változásakor azt mondtam, hogy feladatát lelkiismeretesen, de egyre nehezebben látja el, és hogy segítségre szorul. Javaslataim is elsősorban erre irányulnak, tehát, ha úgy tetszik, kéréseknek is minősíthetők.

Ugyancsak érintettem, ezúttal pedig pontosabban elmondom, hogy a három főbizalmi illetékességi területe Buda, Észak-Pest és Dél-Pest szerint oszlik meg, s ezen belül alakultak a bizalmi körzetei. A belső körületekben nagyjából boldogulunk a feladatokkal, a segítség azonban soha nem jön rosszkor. Ezt azonban leginkább a külső körületek postahivatalaitól várjuk, azoktól, amelyeknek önálló kézbesítési területük

van. Megköszönnénk, ha alapszervezetük egy-egy önként vállalkozó nyugdíjasa — támaszkodva esetleg a kézbesítők bőséges helyi ismereteire — segítene a területükön lakó, még élő, és a mi alapszervezetünkhez tartozó nyugdíjas postások szociális körülményeinek felderítésében, majd folyamatosan életük figyelemmel kísérésében. Oly váratlanul adódhat egy betegség, és nem bizonyos, hogy saját szervezetünk útján tudomást szerzünk róla. Eppen ezért — ezt ugyan már a javaslat következő pontjaként adtam elő — nagy szükség lenne arra, hogy a munkánkbá becsitott aktívák évente legalább kétszer találkozzanak vezetőségünkkel az információk kicserélése végett. Tudom, hogy ez a „csere” meglehetősen egyoldalú, inkább kapunk, mint adunk, de tiszta szívvel megköszönünk minden csekély segítséget.

Az előbb kifejtett gondolat fejlesztett változatának is fel fogható a a kérés, hogy az alapszervek a „fiatal” nyugdíjasok körében fejtsenek ki olyan agenciát, hogy minél többen jelentkezzenek nálunk bizalmifeladatokra. Szó volt arról, hogy sok bizalmi hiányzik, sok pedig már-már alig képes feladatának ellátására. A többieket és a főbizalmiakat kellene tehermentesíteni. A cél pedig egész egyszerűen az, hogy minden tagnak meglegyen az összekötője, akinek révén a szükséges információkhoz hozzájuthatunk.

— Nem képtelenség, amit mondok. Szó sincs arról, hogy ily módon szeretnénk utánpótlást szerezni alapszerveünk konzerválásához, mert hisz minden besegítőnk megmaradna saját alapszerveének létszámában. Példa alapján sem lehetetlen az elgondolás. A Postás Dolgozó decemberi számában megjelent riport nyomán, amely az azt megelőző bizalmistületi ülésről szármik be, néhány régi, még gyakorlatomban volt munkatársam kérését meg, és vállalt társadalmi munkát.

A birtokunkban levő információ alapján már megnyílik a segítség lehetősége. Ha tudjuk, hogy ki miben szorult támogatásra, már el tudjuk dönteni, merre lépünk. A tanács, az ingatlankezelő vállalat, vagy valamelyik postaszerv segítségét vegyük-e igénybe, a Vöröskereszthez forduljunk, vagy az aktív postások, esetleg gyermekeik jóindulatára támaszkodjunk.

Ez sem jámbor vágyálom, mert már vannak kitaposott ösvények, jó kezdeményezések. Hadd említsem meg, hogy a POKMÜ szakipari brigádjai vállalták, hogy a Szocialista Hazáért kitüntetés viselőinek lakásában szükségessé váló karbantartási feladatokat elvégzik. Nincs szó építkezésről, vagy nagyobb mértékű tatarozásról, rászoruló és segítségre érdemes postás nyugdíjas viszont a kitüntetteknek kívül is jó néhány akad. Ugyanakkor nemcsak a POKMÜ működik a postán. Minden igazgatóságunk, sőt az önálló gondnoksággal rendelkező minden nagyhivatalnak és távbeszélőüzemnek van javító-szerelő részlege. És hányan vannak más munkakörben dolgozó hozzáértők! Sok karbantartási teendő még egyszerűbbé válik azáltal, hogy az IKV külföldi javításokhoz anyagot (például festéket) ad, csak kivitelező kell, olyan ember, akinek kezűgyessége van, vagy pusztán jó akarát, cselekvésre kész.

Gondolunk a brigádokra és a postások gyermekeire is. Természetesen mindegyikre a neki megfelelő feladatokkal. Se szeri, se száma az apró, de nélkülözhetetlen segítségnek, szíveskedés. Ez lehet takarítás, bevásárlás, tüzelőfelhordás, beteglátogatás, felolvasás, levélírás, postaküldemény feladása, üzenetközvetítés, esetleg csak egy-két jó szó, a törődés megnyilvánulása.

Eddig csak arról beszéltem, hogy tagságunk életéről, körülményeiről teljes körű tájékoztatást szeretnénk kapni, pontos nyilvántartásokat akarunk vezetni. Pedig a kétirányú információ a mi alapszervezetünkben is igen fontos követelmény. Igaz, hogy igyekszünk elébe menni minden gondnak, ennek ellenére nagy szükség van arra, hogy a nyugdíjasok is kellőképpen tájékozottak legyenek egyrészt szervezetünk munkájáról, eredményeiről, másrészt az általuk igénybe vehető szociálpolitikai kedvezményeiről.

Nemcsak mint szb-titkár, hanem mint tanácsstag is azt tapasztalom, hogy vannak jól tájékozott, minden apró lehetőséget ismerő és alaposan ki is használó ügyes emberek. Mondanom sem kell, hogy ők vannak kisebbségben. Velük szemben áll a kevésbé tájékozottak vagy teljesen tájékoztatlanok nagyobb tömege, azok, akik nem szeretnek kérni, és szerényen, elégedetten élnek előre megalapozott nyugdíjas éveiket, illetve akik nem háborognak nem éppen könyű sorsuk ellen. A tanácsszervek majdnem mindenkiről tudnak, ismerik körülményeiket, de vannak, akik életmódjukkal kivonták magukat a számomtatás lehetősége alól.

Ahhoz, hogy megfelelő mértékben mindenki élhessen a szociálpolitikai gondoskodásnak rendelkezésére álló lehetőségeivel, írásos tájékoztatást kellene részükre összeállítani. A figyelem felkeltéséről is lehetne vezetni egyes visszahatózó nyugdíjasokat az őket megillető kedvezmények igénybevétele, egyúttal igazságosabbá téve az erre szolgáló keretek elosztását. Gondolok az írásos tájékoztatón kívül a

szóbeli tanácsadó szolgálata is. Erre az a tapasztalatom indított, hogy a kevésbé iskolázott emberek gyakran jönnek zavarba, ha hivatalos ügyben el kell járniuk, vagy ha csak egy körmönfontan szövegezett hatósági értesítést kapnak, és a hivatalos szargonkifejezéseket nem tudják értelmezni. Mindezt egymagunk nem tudjuk megszervezni, ehhez is segítségre van szükségünk.

Van azután egy dédelgett javaslatom, el is mondtam a titkári értekezleten. Nem érint tömegeket, sőt, egyre kevesebbeket, de akiket igen, azoknak ugyancsak sokat jelentene. Szomorú esetek látán azt szeretném elérni, hogy a postás nyugdíjasok özvegyei örökölhessék férjük szakszervezeti tagságát. Azokról az idős nőkről van szó, akik annak idején „csak” a háztartásban dolgoztak, esetleg öt-hat vagy még több gyermeket felnevelve, s így saját jogon nem szereztek nyugdíjképességet. Mivel nem álltak munkaviszonyban, sehol nincs egy szervezet, amelyhez kötődhetnének, velünk is vége szakad a kapcsolatuknak, amint a férjük után esedékes temetkezési segélyt felvették. Méltánosságról van szó, amelynek során tekintettel lehetnénk elhunyt nyugdíjasaink ki nem mondott végso óhajára. Mi volna a módja, nem tudom. Esetleg a működési szabályzat bővíthető lenne egy ilyen ponttal.

Ezenkívül még egy szociális témát vetettem fel javaslataim között, mindjárt hozzátéve, hogy az ügy nincs lezárva, és egyébként is igen nagy mértékben az anyagi lehetőségek függvénye. Arról van szó, hogy növelni kellene az idősök otthonának befogadóképességét, hogy minél több rászoruló és odakivánczó postás nyugdíjas körülményeinek, ellátásának megnyugtató megoldásáról meg lehessünk győződve.

Az a mártralevő két javaslatom szervezési jellegű, bár közvetve kapcsolatba hozható a nyugdíjas tagság érdekeivel. Az egyik arról szól, hogy alapszerveünket képviselni kellene a kerületi szakmaközi bizottságokban és az szb-ben, mert az a tapasztalatunk, hogy ezek a fórumok vajmi keveset tudnak létezősükről, egyáltalán a postás nyugdíjasok életéről. Az együttműködés gyakorlati haszna elsősorban azoknál a társainknál nyilvánulhatna meg, akikkel a bizalmi esetleges kiesése miatt átmenetileg meglazul a kapcsolatunk.

A másik kérdés teljesen belső ügy, s nagyon csendesen mondom ki, bár a plénum előtt sem hallgattam el. Abból kiindulva — egyéb társadalmi tisztségeimnél fogva van róla tudomásom —, hogy a kerületi szociális gondozók tiszteletdíját immár fel is emelték, hadd javasoljam, hogy a szakszervezeti bizottságunkban heti 10-15 órában mások ügyes-bajos dolgaival törődő, sorsukat intőző társadalmi munkások némi tiszteletdíjat kaphassanak. Ez idő szerint csak a titkárok kap tiszteletdíjat, gondolom, hogy a gazdasági és az üdülési felelős is megérdemelne felelősségteljes munkájának elismerését.

Szóval így él alapszerveünk idestova kétezer tagja, gondjait enyhítésén nagy erőfeszítések árán fáradozik a mindig kevés társadalmi tisztségviselő, s munkánk segítségét egyelőre az előadott módzattal tudjuk elközpélni.

Dr. Varga György szb-titkár összefoglalója fellebbentette a függőnyt a nyugdíjasok ablakán. Bár életük eddig sem volt ismeretlen, mélyebb bepillantásra nyílt lehetőségekünk. Köszönet érte, ezt azonban azzal szándékozom leróni, hogy az öregek évének alkalmából közzeztünk legközelebbi cikkünkben a nyugdíjazásra és nyugdíjba menésre való felkészülés, valamint a nyugdíjas életre való berendezkedés tudnivalóiról tájékoztatjuk olvasóinkat, a küszbő felé haladókat éppúgy, mint a hivatalból ezzel foglalkozókat és a szakszervezeti tisztségviselőket.

Benda István

Vagy megszállottan szeretik, vagy irtóznak tőle

Az emberek úgy vannak a dzsesszrel, hogy vagy megszállottan szeretik, vagy hideglelősen irtóznak tőle. (En az első csoportba tartozónak valom magam.) Berki Tamás, a műfaj egyik apostola így vélekedik: „...bár sok csodája van a világnak, amin napról napra elbámulunk, és nem győzzük befogni az útját, a dzsesszt nem pótolja semmi...” (Berki is az első csoportba tartozónak vallja magát.)

Amde sokan vannak, akik nem tudnak mit kezdeni vele (második csoport). Egyszerűen „nincs fülük” a dzsessznyújtotta hangregiszterre. Irtóznak.

A dzsessz nem könnyűzene, nem is komoly zene. A dzsessz az, ami. „A dzsesszt nem pótolja semmi.”

Május 26-án, 27-én és 28-án este a PMK dísztermét megtöltötték a dzsesszrajongók. A

3 napos koncertsorozat életre hívja és szervezője a Postás Fiatalok Klubja volt. A klub immár több mint 2 éve rendszeresen műsoron tartja a dzsesszprogramokat. Ez annál is inkább természetes, hiszen itt, a Benczúr utca 27-ben működik a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola dzsessztanszéke. Gonda János irányításával. A PMK-dzsessznapok, mint rendezvénysorozat, mégis újszerűtént mutatkozott be. És életképesnek bizonyult.

Az első estén Szabados György szóló zongorahangversenyt adott. A közönség pizzenés nélkül hallgatta a művészt lebilincselően virtuóz játékát, s zúgó vastapssal köszöntötték a koncert közbeni rövid szünetekben.

Szabados Györgyöt az „év billentyűsének” tekinthetjük, hiszen a megválasztott Preser Gábor, Szakcsi-Lakatos

Bélára. Ő pedig Szabadosra testálta a megtisztelő címet. A nyitó nap második felében a *Super-iró* játszott. Szabados Györgyöt a Bösendorfer mellett *dr. Vukán György* váltotta fel. A bögöt *Berkes Balázs* kezelte, a dobok mögött *Köszegi Imre* ült, akivel a későbbiek folyamán is találkozhattak a nézők.

Az első nap zenei értékmezőjeként csupán annyit, hogy a koncertre a Magyar Rádió is kivonult felvevőstábjával, s elégedetten távozott, akárcsak a közönség.

Május 27-e, csütörtök, csúcscsúszómozgást hozott. Több mint százán gyűltek össze *Bontovics Kati*kat meghallgatni. A hattagú zenekar kiemelkedő nyújtott.

Végig, jó másfél órában keresztül, kitűnő kontaktust tartottak a hallás publikummal. Az együttesből külön nem szeretnék senkit kiemelni. Így, együtt voltak jók valamilyen nyien: *iff. Rátónyi Róbert* zongorázott, *Friedrich Károly* harsonán játszott, a másik fúvós, *Dresch Misi*, szaxizott, a fiatal *Lattmann Béla* bögözött, *Lakatos (Pecek)* Géza dobolt és *Bontovics (Ella)* Fitzgerald *Kati* énekelte, mindannyiunk öröme.

A szünet után *Szakcsi-Lakatos Bélák* következtek, vagyis a *Saturnus* zenekar. Rockhatásokkal ötvözött, egyéni hangú számaik méltán kedveltek a fiatalok között. Szakcsi a dzsessz őshazáját, az Egyesült Államokat is megjárta nagynevű zenész. A négytagú „band” elektromos zenei hatásokra épít. A billentyűs játékot 2 gitáros egészíti ki. *Babos Gyula* és *Dandó Péter*. A elmaradhatatlan dobánál *Köszegi Imre*t hallhatunk. (Az érdeklődők figyelmét itt szeretném felhívni arra, hogy a Saturnus-zenekar új nagylemeze még kapható néhány üzletben.)

Koncertsorozatunk záró napja igazi csemegét ígért. A rendkívül tehetséges és egyre jobb *Binder-Quintett* kezdte a játékot. Jellemzőjük, hogy újszerű dzsesszhangzásokra törekcsenek, s e törekvésük szerencsésen találkozik a közönség rokonszenvével. A Quintett fúvós szekciója — *Dresch* és *Friedrich* — meg-egyezik a Bontovics-együttes „csöveseivel”. Ez, a több együttesben való közreműködés korántsem idegen a dzsessz műfajától. Nem ismétlődésről van szó. Ugyanaz a hangszer ugyanannak a zenésznek a kezében szinte hihetetlenül másképpen szól a különböző formációkban. A dobokon *Baló István*, a bőgőn *Benkő Róbert* játszott. Az együttes a közelmúltban érkezett vissza Svédországból. A lelkes közönségnek szinte egyöntetű véleménye az volt, hogy a Binder-Quintett megértett az önálló lemezfelvételle.

A Quintett után egy trió következett. A produkció címe: *Dob-show*. Három dob-felszerelés tekintélyes karéj egy színpadon; látványának is impozáns. S hozzá a három kitűnő zenész. Középen az elnyúlhatatlan humorú „Mr. Dob”, az örökifjú *Kovács Gyula*, elmaradhatatlan feketekerek szeművel. Két szélről pedig a már jól ismert *Köszegi Imre* és a virtuóz *Jávori Vilmos*. A közönség, a dobokhoz illő ütemes tapsal, többszöri ismétlést követelt tőlük.

Aztán a taps is elült. Az I. PMK-dzsessznapok koncertsorozata véget ért. De valami elkezdődött. Jövőre a római egyes helyére kettes kerül, s reméljük, nem az lesz az utolsó sorszámmé. „A dzsessz olyan társ, akit ha megismerünk és megszeretünk, nem tudjuk elhagyni többé”. (Berki T.) Bizom benne, hogy nagyon sokukkal, akik itt voltak, nézőkkel s zenészekkel egyaránt, újra meg újra találkozni fogunk a Postás Művelődési Központban.

Tölg-Molnár Gábor

Várlálogatások

KÖSZEGET hazánk ötödik műemlékvárosaként emlegeti a szakirodalom. A városban és környékén évezredek óta él az ember, híre-neve mégis későbbi korokhoz fűződik, az 1532-es törökellenes harchoz.

Ferdinánd, a horvát Jürisich Miklóst bízta meg Köszeg kapitányi tiszttel. Jürisichot, a kiváló és ügyes katonát és diplomatát. A 200 ezres török sereggel szemben a várban mindössze pár száz rosszul fel-fegyverzett, alig képzett védő állt. Több csata után, augusztus 22-én szőlőutató fel Ibrahim fővezér a kapitányt a vár megadására. Ekkor írta Jürisich Ferdinándnak:

„Lehetetlen vala innen távozzom, nem mintha képes lennénk Köszegét ily nagy erő ellen megoltalmazni, hanem hogy időt nyerjen Felséged a készülétekhez, kitétem magamat a végső veszélynek, a halálnak...”

Az utolsó nagy csatában megsebesült Jürisich Miklós is, de 25 napos kemény ostrom után a török elvonult Köszeg elől. A hagyomány szerint az elvonulás dél körül kezdődött, s ennek emlékére szálal meg minden délelőtt 11 órakor a plébániatemplom harangja.

A vár Köszeg legrégibb épülete. A tatárjárás utáni években építették, mai formájában — egyes középkori részekről eltekintve — az 1777-es tűzvész utáni építések vonásait hordozza.

Barokk köntöse alatt megőrizte sok eredeti részletét, a védőfalakat, a védtornyokat és a hatalmas méretű várókat egy részét. A vár termeiben ma múzeum van.

Helytörténeti gyűjteményében a város közigazgatásának, céheinek emlékei a legjelentősebbek. Iparművészeti gyűjteményének ritkaságai a város egykori fejlett iparára utalnak. Állandó kiállítása Köszeg történetét alapításától a felszabadulásig kíséri nyomon. Külön

terem állít emléket a török elleni harcoknak, a községi szőlőművelés és céhek emlékeinek.

A BODROG partján emelkedik a sárospataki Rákóczi vár. Története 1534-től számítható, Perényi Péter rezidenciája volt.

A külső vár ősi utcája a parkkal övezett várkastélyhoz vezet. A boltozatos kapualjból láthatjuk meg az árkados loggiát és a vöröstornyot. Mintegy 21x21 méter alapterületű ötszintes épület.

A bejárat fölötti szint késő reneszánsz ajtókeretekkel és gómkövekkel gazdagon díszített termet kincstárnak és levéltárnak használták. Kápolnának rendezték be a déli nagy termet. Az itteni egyházművészeti kiállításon helyezték el az utolsó két Pálóczi fi-
vér vörösmárvány sírlapját.

Az 1702-ben leomlott „bokályos ház” falait I. Rákóczi György burkoltatta török csempe-
pékekkel, azaz bokályokkal. Ennek maradványaiból érdekes falmező látható a kastély Rákóczi-kiállításán.

Az északi szárny emeletén levő terem sorban a Rákócziak és a szabadságharc emlékei láthatók. Az északkeleti sarokbástya ernyőszerű boltozatát ember- és állatfigurák díszítik, allegorikus alakok; a Lórántffy-Rákóczi fejedelmi címer a magyar és a cseh címer között látható az oldalsó ívmezőben.

A déli Lórántffy-szárnyban némi rekonstrukcióval fennmaradtak a gazdasági és lakóhelyiségek, köztük a fedelelemasszony hálóterme is.

Az udvarból a várkastély régi pincéi nyílnak. A „prebendás” pinceágban volt az egykori tömlőc. Az északnyugati sarokbástya ötszögű, lőréses pincetermében régi, igazi prések láthatók. A déli szárnyban a múzeum kótára van.

Zsarkovits Edit

Mr. Dob kerek fekete szeművel

HÍREK

KIALLÍTÁSON mutatkoztak be a Veszprém megyei postás amatőr fotósok. A megyei művelődési bizottság által meghirdetett pályázatra 86 felvétel érkezett. A veszprémi posta kultúrtermében rendezett kiállítás mintegy négyezer néző tekintette meg. Az igazgatóság művelődési bizottsága tárgyalásban részesítette és oklevéllel ismerte el — szakzsúri véleményezése alapján — a legjobb fotósokat.

Különdíjat kapott *Péntek Ernő* (Pápa, távbeszélő-központ), I. helyezést, *Fehér Miklós* (Ürtávközlési Földi Állomás) és *Sebestyén Béla* (megyei távközlési üzem), II. helyezést, *Török László* (megyei távközlési üzem) és *Sipos Béla* (Ajka 1 postahivatal), III.

helyezést *Várpalota 1 postahivatal* fotós kollektívája ért el.

★

A SZÉKESFEHÉRVÁRI postaszervek 250 dolgozó részvételével május 15-én rendezték meg a munkahelyi olimpiát. Atlétikai számokban, lövésben, asztalitenisben és kispályás-labdarágásban folyt a vetélkedés. A sportversenyekkel együtt tartották meg a gyermeknapot is. Ennek műsorán családi vetélkedő is szerepelt. Voltak szavaló-, ügyességi- és rajzversenyek, valamint dobó- és futószámok. Nagy tetszést aratott a zsák-bamacsa játék, amelyben minden gyerek nyert valami kis ajándékot.

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

a munkásművelődés területén hasznosítható
tapasztalatok összegyűjtésére

A SZOT kulturális, agitációs és propagandaosztálya és a Népszava szerkesztősége pályázatot hirdet a munkásművelődés területén hasznosítható tapasztalatok összegyűjtésének céljából.

A pályázaton részt vehet bárki, aki olyan módszereket, tapasztalatokat mutat be pályamunkájában, melyek a gyakorlatban már beváltak és más munkahelyen is hasznosíthatók.

Pályázni lehet a következő témakörökben:

- a különböző munkasrétegek (bejárók, szocialista brigádok, szakmunkástanulók, munkásszálláson lakók) művelődésének lehetőségei;
- az iskolarendszerű felnőttoktatásban, különösen a 8 általános iskolai végzettség megszerzésében alkalmazott formák, módszerek;
- a vállalati művelődési bizottságok működése és szerepe a munkahelyi művelődésben, a munkahelyi művelődés tervezésében;
- a művelődési otthonoknak és a könyvtáraknak a munkahelyi művelődést segítő tevékenysége;
- az önművelés szerepe a szabad idő értelmes eltöltésében.

A pályázat terjedelme legfeljebb 8-10 gépelt oldal lehet. A pályázat jelígis. (A pályázat nevét, munkahelyének megnevezését és címét, foglalkozását és lakcímét a jelíggel ellátott zárt borítékban kell elhelyezni és a pályázathoz csatolni.)

A pályamunkákat 2 példányban 1982. július 30-ig kell megküldeni az alábbi címre: Népszava Szerkesztősége, Budapest, 1984 (VII., Rákóczi út 54.).

A pályázatokat bíráló bizottság értékeli. A meghirdető szervek a díjakat visszatárhathatják, megoszthatják, különjutalmakat adhatnak ki.

Pályadíjak: I. díj 5000 forint, 2. díj 3000 forint, 3. díj 2000 forint, 4. díj 1000 forint.

Beküldött pályaműveket nem küldünk vissza.

Az arra érdemes pályamunkát — honorárium fizetésének ellenében — a Népszava közli.

Figyeljünk fel rájuk!

Mit tudnak a PMK művészeti együttesei

Ha kaput májusban még nem is zárnak a művelődési otthonok, a szakkörök, tanfolyamok, csoportok általában az esztendőnek ebben a hónapjában fejezik be az ősze-télre „előírt” programjukat. Idényt fejeztek be a Postás Művelődési Központ öntevékeny művészeti csoportjai is, melyek — a többnyire érettségire készülő népitáncosok kivételével — a múlt hónap utolsó napján adtak ízelítőt abból: mit is csináltak, mennyit fejlődtek az utóbbi években.

A vendégeket köszöntő s az egyes számokat konferáló *dr. Sümeghy Gyuláné* művészeti előadó előjáróban arról tájékoztatta lapunkat, hogy a művelődési házunk ez ugyan első, de nem utolsó ilyen jellegű rendezvénye. A csoportok szerepeltetésének célja ugyanis az, hogy a postaszervek meghívott kultúrfelelősei nézőkkel győződhessenek meg arról: a nagyböf társadalmi, politikai ünnepeken ezt a „választékot” is érdemes figyelembe venni. Vagyis: a művelődési ház amatőr művészeti együttesének produkciói sem akármilyenek.

A bemutatkozás valóban színvonalas volt: az *amatőr* filmklub első műsorszámaként felvitett *A család* című szellemes krimiparódiája (az ötlet *Barabás Ede* érdeme) csakúgy, mint a többi csoport ezt követő szereplése. A *Bencze Zsuzsa* vezette színjátékosok mértéktartóan, tehetségesen tolmácsolták az izléssel kiválasztott svéd gyermekverseket, Karinthy Frigyes, Örkény István, Janikovszky Éva egy-egy színporkáját. Érezhetően nagy élvezettel adták elő a bábcsoport tagjai is az idei legsikeresebb darabjukat: a *Koncertparódiát*, melynek élethű figuráit — például a Hungária együttes vagy Koncz Zsuzsa mását — részben maguk készítették a gyerekek. Nagy tetszést aratott a *balettiskola* (vezetője: *Pásztor Klára*) három növendékének fellépése is (főleg a vastapost kiváltó steppvariációk), valamint a műsor

befejező része: a táncturnmix, mely a társastáncklub legügyesebb tagjainak ritmusérzékét, felkészültségét bizonyította. Mindezt a *képzőművészeti-stúdió* rajz- és mintázókörének — irányítói: *Ferk Ilona* festőművész, *Topor András*, *Marosits István* szobrászművész —, továbbá a *Nemeskür Csaba* és *Sólyom Károly* vezette két *férfi* körnek nem kevésbé színvonalas helyszíni kiállításra kerestek méltóan. (Zárójelben, de mégsem mellékesen kíváncsok ide, hogy a rajzok tizenkét tagjából hatot vettek fel idén a képzőművészeti középiskolába.)

A jól sikerült műsor közreműködői közül az amatőr színjátékosok képviselő *Szalóky Dániel* műszerrel (aki részt vett a munkásfiatalok országos vers- és prózamondóversenyének döntőjében), *Lammert Péter* villanyzereivel, valamint a báb-, a társastánc- és a filmklub vezetőjével: *Komjáthy Anna* grafikusművésszel, *Guller János*sal, a Népművelési Intézet munkatársával és *Tarján Józseffel* váltottunk néhány szót *Bundik Zsigmond*-nak, a művelődési központ igazgatójának társaságában.

A beszélgetés a művészeti csoportok fejlődéséről, törekvéseiről folyt. Arról például, hogy noha a színjátékoskörben állandó gond az elvándorlás, az irodalomnak, az amatőrmozgalomnak elkötelezett „törzsgárdatagok” ma már

bárhon, bátran vállalhatnak nyilvános fellépést. Annál is inkább, mert az igényesen válogatott, a színházi és az irodalmi ízlést fejlesztő darabok, versek előadásához még szín-padi mozgást, beszédtechnikát is tanulhatnak a színjátékosok a művelődési központban.

A bábcsoportot vezető Komjáthy Anna elégedett a kezére bízott, jórészt a Bajza utcai általános iskolából verbuvált gyerekekkel. A jelenleg 15 tagú együttesben már az is előfordult, hogy a tanulók érettségihűk maradtak a csoporthoz, melynek a kezűgyességet, fantáziát, mozgáskészséget igénylő munkájában a gatlásokat feloldó tényező legalább olyan fontosnak tartja a grafikusművész tanár.

Guller János elsősorban az általános testi képzésre fekteti a hangsúlyt. A társastánc-csoport tagjai — nemrég a posta bécsi bélyegkiállításán is fel-leptek — ezért minden órájukat a szép mozgást, a rugalmasságot serkentő balettel kezdik. Törekvésük az, hogy a csoport repertoárját még folklorisztikus elemekkel — csárdásokkal, cseh polkával, román táncokkal stb. — gazdagítsák, abból a célból, hogy a különböző intézmények, iskolák bálnyitói méltóképpen képviseljék a posta „színeit”.

A lapunkban nemrég bemutatott, s a filmjükkal ezen a rendezvényen is nagy sikert aratott amatőr filmklub állo-

másairól Tarján József számolt be. Röviden arról, hogy az 1972-ben alakult, vegyes korosztályú, eleinte főleg egyénileg alkotó gárda munkája 1976-ban vett fordulatot. Ekkor jöttek rá ugyanis, hogy „egységben az erő”, így a burleszket különösen kedvelő, jól összehozott együttes 1979-ben már első díjat, plusz klubdíjat nyert Fogorvosi rendelő című produkciójával. A következő évben — szintén a Vizuális Művészeti Hónapok alkalmával — különdíjat nyertek (A stressz), majd egy fekete humor témájú, vegyes fogadtatású filmjükkal 1981-ben ugyancsak I. díjat. Az amatőrök közül hazánkban jelenleg egyedül kétszázalagos (külön kép és hang) eljárást alkalmazó, a művelődési központtól nem kevés anyagi támogatást élvező, zömmel postás dolgozókból álló klub terve az, hogy a továbbiakban a színjátékosokkal együttműködve gazdagítsa eddig sem eredménytelen tevékenységét.

★

Summázva: minden művészeti társulás életét eleme a fellépés, a nyilvánosság előtti szereplés. Az amatőrök csakúgy, mint a hivatásosok. Nagy kár ezért, hogy a több száz meghívott kultúrfelelős közül jó, ha harmincan tapsoltak május 31-én a Művelődési Központ amatőr csoportjainak. Sajnálatos ez azért is, mert azok a szervezők, akik ismerik munkájuk színvonalát, és mertek már meghívni őket nagyobb vagy kisebb rendezvényre — akár önálló műsort adó, akár közreműködő — szereplőként, még soha „nem fizettek rá” bátorságukra. Sem anyagilag, sem másért, hiszen látnak már — drágán! — hivatásos művésztől is odavetett előadásokat. Nem kellene félni hát, és ezt a május végi rendezvény sikere is bizonyította, hogy a postaszervek kultúrfelelősei kudarcot vallanak, ha nem művészeskedő, de igényes amatőröket hívnak meg sajátjaiknak — sajátjaikkal.

— I. s. zs. —

Vetélkedés teremben, pályán és vízen a budapesti kulturális és sportnapokon

Mostoha időjárás kísérte az idei budapesti postás kulturális és sportnapok rendezvényeit. Május utolsó szombatján szinte megállás nélkül zuhogott az „aranyat érő” májusi eső, csak a vasárnap délutáni díjkiosztás tiszteletére, mintegy vigasztalásképpen — minden jó, ha a vége jó — sütött ki a nap.

Ennek ellenére csaknem ezer postás dolgozó találkoztott a Budapesti és a Budapesti vidéki Postaigazgatóságoktól, a Budapesti és a Budapesti vidéki Távbeszélő Igazgatóságoktól, a Rádió és Televízió Műszaki Igazgatóságoktól, valamint a Budapesti Központi Posta-szervektől.

Nem véletlen, hogy a rossz idővel dacolva ilyen szép számmal vettek részt szurkolók, versenyzők egyaránt. Ugyanis minden bizonnyal fontos mérőszámot jelent majd a postás sportnapok történetében 1982. május 29. és 30., hiszen hosszú idő óta először a vízben és a vízen is megindult a vetélkedés.

Az evezés is tömegsport

Makai Attila nevéhez fűződik ez a nagy esemény, aki az 1973-ban főépült új postás vízitelepen kezdte újjászervezni a sportéletet, és aki legfőbb szervezője, rendezője volt az idei sportnapok evezési versenyeinek.

Nem titkolom, a víz és az evezés szerelmese vagyok feleségemmel együtt. Bár ő maga nem postás dolgozó, mégis — éppen, mert vízimádó — nagy segítségemre volt a szervezésben, lebonyolításban. Valamikor versenysportként űztem az evezést, mellette pedig a labdarúgást. Tehát ez nagyon régi, de tartós szerelem, amelynek kerete most már a tömegsport. Ezért is vállaltam el szívesen hat évvel ezelőtt a tömegsportbizottság tagjaként a kajakkenő szakosztály vezetését, mellette a vízi tömegsport szervezését is.

Az elmúlt években az évi 12 nagyobb evezős sportprogramon — értem ez alatt három kupát, a Postás, a BTSZ és a Magyar Evezős Társaság Kupáját — összesen ötszáz-öttszázötven postás dolgozó vett részt. Valójában már jó néhány éve létezik az evezés, mint postás tömegsport, de azzal, hogy a sportnapokon is összemérhetjük tudásunkat, erőnket, nemcsak színesebbé, változatosabbá válnak az események, hanem, reméljük, még nagyobb vonzerőt gyakorol a sportot szeretőkre.

Természetesen a vízi tömegsport eredményessége nemcsak az én munkám gyümölcse. Hadd említsek néhány kollégát, akik már a kezdet kezdetétől segítettek a szervezésben, elsősorban saját munkahelyükön: a TIG-en dr. Szarka György és Dereks László, valamint B. Nagy András, a KHI-nál László Mária, a Jármtélepen Károlyi Ferenc, a HTI-nél Számely Béla és Szijj László, a Kábelüzemben Sarkadi József, az RTV-nél Szabó Szabolcs. Hogy teljes legyen a segítőtársak névsora, még megemlíteném az evezős tömegsportbizottságban tevékenykedőket:

László Mária, Fejős István, Gilicze András és Mialovics László nevét. Nélkülük sokkal kisebb eredményt ért volna el a szakosztály, nem beszélve a tömegsportról.

A „vízes” sportnak a sportnapokon való bemutatkozása a vizes idő ellenére is jól sikerült. A mindenre elszánt, és mindenféle időjárást próbált versenyzőket nem riasztotta el a zuhogó eső sem. A szurkolók viszont jobbnak látták, ha a római-parti Postás Üdülő üvegfalai mögül nézik a versenyt.

A vizes sport akkor igazán teljes, ha úszásban is versengés van. No, nem az esetleg fölburot csónakok okozta kényszerúszásra gondolunk, hanem valódi, medencében zajló versenyre. Tudták ezt a rendezők is, ezért aztán a legifjabbak — hatéves kortól — komoly tizenhárom évesig — természetesen korosztályokra megosztva, versengtek esőt megvető bátorsággal. Bár az előzetes fölmérés szerint 60-80 úszóra számítottak, de úgy látszik, a „vízből is megárt a sok” megmondásából, jó néhány szülő nem engedte ki levétől az esőre csemetéjét. Végül azok jártak jól, akik beemészkedtek a vízbe, mert már e hőstettért is csokládét járt. Szalay Ádám, Ori Eszter, Tari Csaba pedig korcsoportjainak győzteseként vehette át a jól megérdemelt különsokot. Nem beszélve arról, hogy kezet foghattak Makai Attila bácsival és az örökifjú Presszi bácsival, akik további sikereket kívántak a büszke bajnokoknak.

Egészséges időtöltés

Másnap, vasárnap a PSE-pályán a Postások Szakszervezetének titkára, Megyeri László nyitotta meg, köszöntve valamennyi résztvevőt, a budapesti postás kulturális és sportnap immár hagyományos rendezvényorozatát.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni — mondta megnyitójában Megyeri László — a postás sportnapok fő célját, hogy sok ember rendszeresen sportoljon, mozogjon a családdal együtt. Magyarán szólva: a testkultúra igényét föl-támasztva jobban gazdálkodjunk a megnövekedett szabad idővel egészségünkért, jobb közérzetünkért.

A megnyitó után közszemlére kitétek a nyerhető díjak, a szebbnél szebb hollóházi porcelánserlegek, vázák. Itt már előre kiválaszthatta ki-ki az ízlésének megfelelőit. Ezután már csak be kellett bizonyítani, hogy nem volt-e véletlenül nagyobb a szeme, mint a tudása.

A délelőtti folyamán az egyre javuló idő egyre jobb hangulatot teremtett mind a versenyzők, mind a szurkolók körében, amikor is az atlétikai döntőkre került sor. A postás dolgozók méltán lehetnek büszkéek tömegsportmozgalmukon belül az atlétikára, ugyanis más üzemekhez, intézményekhez, gyárakhoz viszonyítva nemcsak hogy az átlagnál jóval többen művelik, hanem gyakran másodosztályúnak megfelelő, a tömegsporton belül pedig kiváló eredmények születnek.

Tehát nemcsak a mennyiség jellemző, hanem a minőség is.

De az is közismert, hogy Magyarországon a legnépszerűbb sport a foci, és nincs ez másként a postás sportnapokon sem. Mint Bottyán Jánosról, a kv sportfelelősről megtudtuk, sajnos, ez a sportág, mint tömegsport, nem fejleszthető tovább, így is túl sok a csapat. Emellett pedig pályát sem tudnak a csapatok rendelkezésére bocsátani a felduzzadt számú mérkőzésekhez, edzésekhez. Így az sem öröndes, mint már erről korábban a sport témájú cikkeinkben is szó esett, hogy sok embert von el más sportágaktól, amelyeknek jobb tárgyi feltételeik vannak.

A déli szieszta idején, amikor már a versenyek túlnyomórészt befejeződtek, sikerült néhány sportszervezőt kifagatni az üzemükben folyó sportélet gondjairól, és természetesen örömeiről is. Kelemen Györgyné például elmesélte, hogyan lett a TIG dolgozója. Úgy gondoljuk, elég tanulságos „mese”.

Jól megy, ha pártolják

— 18 éve vagyok postás. Első munkahelyem a Budapesti Postaigazgatóságnál volt, ahol — sportszerető lévén — rendszeresen részt vettem a különböző versenyeken, atlétikában, futásban és tekében. És mivel a férjem is sportrajongó, az atlétikai számokban több éven keresztül az élményben volt, így nem csoda, ha mindhárom gyerekünk, ahogy mondani szoktuk, a pályára szelén nőtt föl.

Föltűnt nekem, hogy a TIG-esek valahogy mindig jobb eredményeket értek el, mint mi, hogy egy jó kis közösség az övék, hogy a felkészülésük sem szedett-vedett, mint a miénk, és hogy náluk mindent megtesznek a tömegsportért, tördnek azokkal, akik művelik. Szó, szót követtem, és 13 év után átjöttem a TIG-hez dolgozni — ezért. Elmondhatom, hogy nagyon jól érzem magam. Szociálpolitikai előadó lévén emberekkel foglalkozom, amit nagyon szeretek, és már hivatalból is hozzáam tartozik a sport, ugyanis a szakszervezettel közösen gazdálkodunk a jóléti alap sportkeretéből. Egyszóval elégedett ember vagyok, s mindezt a TIG-nek és a sportnak köszönhetem.

A TIG és a pezsgő sportélet lassan együttjáró fogalom. Hogyan látja ezt egy tősgyökeres TIG-dolgozó, Sági Imre, a sportbizottság tagja, a labdarúgó-sportág vezetője?

— En abszolút sportrajongó vagyok. Sokáig aktív futballista voltam a PSE-ben, az öregfiúk csapatának most is tagja vagyok. A cigány is a maga lovát dicséri, szokták mondani, de a TIG-et nem azért dicsérem, mert 1947 óta kenyéradom, hanem mert valóban szinte erón felül mindent megtesz a tömegsportért. Ezt nemcsak az egymást követő jó sporteredmények bizonyítják, hanem a TIG-en belüli nagyon jó munka- és sportszellem is erre vall. Csak egy példát említek a gondoskodásról: tudvalevő, meglehetősen kevés postásnak

adatik meg, mint a tömegsport résztvevőjének, hogy tényleg teremdedés címén mozogjon. Nekünk rendelkezésünkre áll az egyik békásmegyéri iskolának a tornaterme, ténlen is minden hétvégén játszunk, mozgunk. Valószínűleg mindehhez az kell, hogy a vezetőség — a gazdasági és társadalmi egyaránt — támogassa az ilyen igényeket, mint például nálunk a tsz titkára, dr. Szarka György.

Ha sok a gazda

Felhős György, a PSZSZI dolgozója talán egy kicsit irigylkedve is, nem éppen felhőtlen arccal hallgatta végig kollégáinak beszámolóját, nyilván nem először hallva a felsorolt tényeket. Ő korántsem ilyen elégedett a saját területével.

— Azt hiszem, mondanom sem kell, hogy én is nagyon szeretem a sportot. Egyrészt, mert középiskolás koromban aktív sportoló voltam, másrészt — postás dinasztia leszármazottja lévén — otthonról magammal hoztam azt a „postás tudatot”, egyúvértartozást, amelynek egyik láncszeme éppen a sport. Most nem akarok belemenni a mindannyiunk által ismert és már szinte unostalan hallható fejtegetésbe a sport kapcsolatteremtő képességéről, játékoságáról, emberemlítő szerepéről. Azért említem meg csupán, mert én ebben hiszek és éppen ezért, a nehézségek ellenére is, 1974 óta ellátom a Budapesti Központi Postaszervek sportfelelősi teendőit.

Hogy melyek a gondjaim? Először is nehéz a helyzetem, mert 27 postaszerv tartozik hozzáam, azaz 27 szb-titkárral és 27 sportfelelőssel kell tartalom a kapcsolatot, illetve kell lebonyolítanom a szervezést. És mindezt egyedül teszem. Ez pedig sok. Azután a közömbösség. A 27 postaszervből, ha 5-6 (PSZSZI, Vig, PESH, Kábelüzem, Jármtélepl Javitőüzem) megmozdul egy-egy rendezvényénél. A munkahelyeken belül pedig szinte folyamatosan cserélődnek a sportfelelősök, nyilván, mert a munkahelyi vezetők nemigen támogatják őket. Mostohagyerekek vagyunk. Például, hogy mást nem említek, a sporteseményeken sem szakvezetőt, sem szb-titkárt, sem sportfelelőst nem szoktam látni. Emellett gyakorlati a keresztszervezések. A közömbösséget mutatják a silány, szedett-vedett szerelések is. En sokszor meg is értem sporttársaimat, kollégáimat, ha elmegy a kedvük az egészről, amikor látják egy-egy igazgatóság sportolójának szinte hibátlan felszerelését. Ez is sokat számít.

A 27 postaszerv 27 kasszából gazdálkodik, így a legnagyobb jóindulat mellett sem lehet egyenfelserelést vásárolni. En magam többször kértem, hogy legyen egy közös kassza, mert így jobban megoldhatók a közös gondok is. Elmondhatom végül, hogy szinte csak a törzsgazdátokra tudok igazán támaszkodni és számítani, de hát az évek telnek — senki sem lesz fiatalabb — szép lassan mi is kiöregszünk. — Kik jönnek utánunk, és jönnek-e egyáltalán?

Nemcsak verseny

De minden bizonnyal Felhős Györggyel is hason sorsú társával a nap hátralevő részében zajló kulturális programok feledtetni tudták egy kis időre a tömegsporttal kapcsolatos gondjaikat.

Úgy gondoljuk, hogy az idei budapesti postás kulturális és sportnapok sem múltak el hasznos tanulságok nélkül, amellet, hogy a résztvevők, és minden jel erre mutat, a májusi eső ellenére is jól érezték magukat, hiszen kedvükre mozgathattak ismerősikkel megvitathatták gondjaikat. A kellemes esti koncert után, amelyet a Postás Szimfonikus Zenekar szolgáltatott, valamenynyen jóleső fáradtságérzéssel tértek haza, különösen, ha még az esti diszkó is megmozgatták izmaikat.

Czeglédi Cecília

Tenisz — fejfel, lábbal

Az evezősök a fentről jövő víztől sem félnek

Eredmények

ATLETIKA (nők)

100 méteres síkfutás: 1. Kerényi Zsuzsa (TIG), 2. Horváth Hajnal (Bp. Ig.), 3. Endes Ildikó (RTV).

400 méteres síkfutás: 1. Marczli Erika (TIG), 2. Zsemle Józsefné (TIG), 3. Hudi Rudolfiné (KPSZ).

4X100 méteres váltófutás: 1. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, 2. Központi Postaszervek, 3. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság.

Magasugrás: 1. Kerényi Zsuzsa (TIG), 2. Zsemle Józsefné (TIG), 3. Márton Ildikó (KPSZ).

Távolugrás: 1. Marczli Erika (TIG), 2. Horváth Hajnal (Bp. Ig.), 3. Kiss Lászlóné (KPSZ).

Súlylökés: 1. Bodogán Éva (TIG), 2. Erdős Sándorné (TIG), 3. Pótzik Piroksa (HTI).

ATLETIKA (férfiak)

100 méteres síkfutás: 1. Zeitler Gábor (TIG), 2. Fülöp Lajos (Bp. Ig.), 3. Varga Gyula (TIG).

400 méteres síkfutás: 1. Kocsis László (TIG), 2. Molnár János (Bp. Ig.), 3. Kása Mihály (TIG).

1500 méteres síkfutás: 1. Nalesnyik Zoltán (TIG), 2. Tábori Zoltán (TIG), 3. Szakál Norbert (TIG).

3000 méteres gyaloglás: 1. Simon Endre (TIG), 2. Gyüre László (Bp. Ig.), 3. Hunya Péter (TIG).

4X200 méteres váltó: 1. Távbeszélő Igazgatóság, 2. Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság, 3. Helyközi Távbeszélő Igazgatóság.

Magasugrás: 1. Csomor József (TIG), 2. Fülöp Lajos (Bp. Ig.), 3. Kulcsár László (Bp. Ig.).

Távolugrás: 1. Szili Csaba (RTV), 2. Kanallás László (TIG), 3. Zeitler Gábor (TIG).

Súlylökés: 1. Oszváth Ferenc (BUVIG), 2. Fejős István (TIG), 3. Bögös István (KPSZ).

ASZTALTENISZ

Nők: 1. Vass Pálné Rozsnyó Mária (Bp. Ig.), 2. Klampár Ilona (TIG), 3. Híndi Sándorné (TIG).

Férfiak: 1. Danó László (TIG), 2. László Imre (KPSZ), 3. André István (TIG).

EVEZÉS

Kajak, férfi egyes, 2000 méter: 1. Ori István (TIG), 2. Püski László (TIG), 3. Tompa Péter (RTV).

Kajak, férfi páros, 2000 méter: 1. Távbeszélő Igazgatóság, 2. Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság, 3. Központi Postaszervek.

Kajak, vegyes páros, 2000 méter: 1. Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság, 2. Távbeszélő Igazgatóság, 3. Központi Postaszervek.

Kielbót, férfi páros, 2000 méter: 1. Központi Postaszervek, 2. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, 3. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság.

Kielbót, vegyes páros, 2000 méter: 1. Központi Postaszervek, 2. Távbeszélő Igazgatóság, 3. Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság.

FEJELÉS

1. Távbeszélő Igazgatóság, 2. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, 3. Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság.

KÉZILABDA

Női: 1. Távbeszélő Igazgatóság, 2. Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, 3. Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság.

POSTÁS DOLGOZÓ

a Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest, XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 14., 1406
Felelős szerkesztő: BENDA ISTVÁN
Telefon: 428-777.

Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó Budapest, XIII., Váci út 73. Telefon: 497-950.
Levelezim: Budapest, Postafiók 43., 1533
Egyzámalszám: MNB 215-31628

Felelős kiadó: DR. JANDEK GÉZA igazgató
Elfizetési díj egy évre: 18,- Ft
82-2721. Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230-3701

